

άλλα σου έχει κ' ένα πείσμα, μιάν επίμονή! Αιώνιως φιλονεικεί, αιώνιως αντιλέγει. Έκείνο που θέλει, θέλει. Δεν εννοεί να υποχωρήσει ούτε εις μικρότερον ούτε εις μεγαλύτερον. Και αν δεν μεταχειρισθῆ κανείς μαζί της τὴν βίαν, τὴν κτηνώδη βίαν, πρὸ τῆς ὁποίας υποχωροῦν θέλωντας καὶ μὴ οἱ ἀδυνατώτεροι, ἀδύνατον νὰ τὴν πείσει διὰ τῆς λογικῆς!

Ἐγὼ εἶμαι ἀρκετὰ χρόνια μεγαλύτερος τῆς, καὶ φυσικὰ δυνατώτερος. Ἐπειτα ἔχω καὶ τὸ προνόμιον νὰ εἶμαι ἀνδρας, καὶ μάλιστα ἀδελφός, πράγμα τὸ ὁποῖον θὰ μου εἶδε δικαιοματὰ καὶ ἂν ἀκόμη ἦμιον μικρότερος. Καὶ ὅμως ἀποστρέφομαι τὴν βίαν. Δὲν θέλω νὰ ἐπιβῶ τὴν γνώμην μου διὰ τῆς βίας. Προσπαθῶ πάντοτε νὰ το κατορθώσω διὰ τῆς λογικῆς καὶ διὰ τοῦ καλοῦ τρόπου. Ἄλλ' ἂν ἡ μέθοδός μου ἐπιτυχάνῃ καὶ διὰ τὰς ἑνδεκά ἀδελφάς, διὰ τὴν Κικὴν, καὶ μόνον διὰ τὴν Κικὴν, μένει κόπος χαμένος. Καὶ τὸ ἀπελπιστικώτερον εἶνε, ὅτι τότε ἀκριβῶς ἐπιμένει εἰς τὴν γνώμην τῆς περισσώτερον καὶ θέλει ἐκείνο που θέλει, ὅταν τῆς φέρνω τὰ σπανιώτερα γραμματόσημα καὶ τὰ λογικώτερα ἐπιχειρήματα.

Μία τέτοια ἀδελφικὴ φιλονεικία, μεταξύ τοῦ υποφαινομένου καὶ τῆς Κικῆς, ἐγέννηθη τὴν ἡμέραν ἴσα-ἴσα πού ἐπρόκειτο, κατὰ διαταγὴν τῆς κυρίας Διαπλάσεως, νὰ γράψω τὴν κρίσιν τῆς Δεκάτης Τρίτης Κυριακῆς. Τὸ ζήτημα ἦτο πού θὰ ἐπηγαίναμεν τὸ βράδυ. Ἐγὼ ἤθελα νὰ ὑπάγω εἰς τὸ θέατρον τῆς Νέας Σικηνῆς, διὰ νὰ ἰδῶ τὸν «Τρίτον» τοῦ κ. Ξενοπούλου. Ἡ Κικὴ ἤθελε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Ἐκθεσιν τοῦ Ζαππείου διὰ νὰ ἰδῆ τὸν Σκυλάνθρωπον.

— Μὰ ὁ Σκυλάνθρωπος, τῆς εἶπα, θὰ εἶνε ἐδῶ καὶ αὔριον καὶ μεθαύριον ἐνῶ ὁ «Τρίτος» μπορεῖ νὰ μὴν ξαναπαυχθῆ τώρα γρήγορα.

— Ἄ, μπᾶ! ὅθ' ξαναπαυχθῆ, ἀντεῖπεν ἡ Κικὴ ἔπειτα ἀπόψε θέλω νὰ πάω στὴν Ἐκθεσιν, γιατί εἶνε καὶ ἐορτή.

— Οὐφ! κόσμος, φασαρία... γι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα πρέπει νὰ πάω ἄλλη μέρα. Πάω ἀπόψε στὴ Νέα Σικηνή.

— Μὰ μου εἶπαν, ὅτι ὁ «Τρίτος» δὲν εἶνε δρᾶμα γιὰ τὴν ἡλικία μου...

— Ἄλλο πάλι! Καὶ μήπως ὅλα ὅσα εἶδες ἦταν γιὰ τὴν ἡλικία σου; Ἐπιτέλους, ἂν νομίζεις ὅτι δὲν θὰ καταλάβεις τίποτε, κάθησε στὸ σπῆτι, καὶ ἄφισε νὰ πάω οἱ μεγάλοι...

— Μάλιστα! νὰ διασκεδάσετε εἰς κ' ἐγὼ νὰ φυλάγω τὸ σπῆτι μὲ τὴν Πίσσα.

— Καὶ μὲ τὴν κυρὰ-Μάρθα...

— Εὐχαριστῶ θερμῶς.

— Ἐλα τότε στὴ Νέα Σικηνή.

— Μὰ πού θέλω νὰ ἰδῶ τὸν Σκυλάνθρωπο;

— Μὰ πού θέλω νὰ ἰδῶ τὸν «Τρίτο»;

— Πρέπει νὰ υποχωρήσῃς στὸν μεγαλύτερό σου.

— Πρέπει νὰ κάμῃς τὸ χατήρι τῆς μικρότερῆς σου.

— Καὶ οἱ ἄλλοι;

— Οἱ ἄλλοι θὰ κάμουν, ὅτι θέλῃς ἐσύ.

— Καὶ γιατί λοιπὸν δὲν το κάμνεις καὶ σύ;

— Ἄ, ἐγὼ εἶμαι ἄλλη!

— Καὶ γιατί νὰ εἶσαι ἄλλη;

— Γιατί... γιατί... ἔτσι θέλω!

— Καὶ ἂν ἐπιμένω;

— Ὅθ' κλαίω;

— Καὶ ὕστερα;

— Ἐ, τὸ ξεύρω πιά... θὰ με λυπηθῆς!

Ὅριστε μας! Ἐκινδύνευα δηλαδὴ νὰ θυσιάσω τὸν «Τρίτον» εἰς τὸν Σκυλάνθρωπον! Καὶ γιατί; γιὰ νὰ μὴ χαλάσω τὸ χατήρι τῆς κυρίας Κικῆς, ἡ ὁποία ἔχει τὸ ἐλάττωμα νὰ ἐπιμένῃ καὶ... νὰ κλαίῃ. Ἄ, ναί, τὸ ἤξευρα κ' ἐγὼ: ἂν ἄρχιζε τὰ κλάματα, θὰ τὴν ἐλυπούμουν, καὶ θὰ ὑποχωροῦσα.

Τότε μοῦ ἤλθε μία ἔμπνευσις. (Σημειώσατε ὅτι ἡ φιλονει-

κία διήρκεσε πολὺ, διότι ἡ ἔμπνευσις μοῦ ἤλθε μόνον εἰς τὸ τέλος).

— Ἄκουσε, Κικὴ, τῆς εἶπα. Καθὼς ξεύρεις, ἡ ἐρώτησις τῆς Δεκάτης Τρίτης Κυριακῆς πού θὰ τὴν γράψω ἄμα μὲ ἀφίσχῃς ἡσυχο, εἶνε ἡ ἐξῆς: «Ὅταν δύο ἀδελφικὰ, — ἀδελφοί, ἀδελφαί, ἢ ἀδελφὸς καὶ ἀδελφή, — δὲν ἔχουν τὴν ἰδίαν γνώμην...

— Καὶ ὁ ένας θέλῃ νὰ πληῆξουν στὴ Νέα Σικηνή, ἐνῶ ἡ ἄλλη θέλει νὰ διασκεδάσουν στὴν...

— Σιωπῆ! Μὴ με διακόπτῃς καὶ μὴ προσθέτῃς βεβήλωσ ἰδικὰς σου φράσεις εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς Διαπλάσεως! λοιπόν: «ὅταν δὲν ἔχουν τὴν ἰδίαν γνώμην, ποῖος πρέπει νὰ υποχωρῆ, ὁ μικρότερος ἢ ὁ μεγαλύτερος;»

— Ὁ μεγαλύτερος!! θέλει καὶ ρώτημα; ἔσπευσε νὰ φωνάξῃ ἡ Κικὴ.

— Μπᾶ; ἔτσι αἰ;... μ' ἂν δὲν ἤθελε ρώτημα, ὅθ' ἔκαμνεν αὐτὴ τὴν ἐρώτησιν ἡ κυρία Διαπλάσις; Διὰ νὰ τὴν κάμῃ, θὰ πῆ ὅτι εἶνε ζήτημα.

— Δὲν εἶνε ζήτημα!

— Εἶνε, σοῦ λέγω. Καὶ γιὰ νὰ πεισθῆς ἀμέσως, ἰδοὺ, κῦτταξε ἐπάνω στὸ τραπέζι μου... Βλέπεις; Εἶνε τὰ Οὐράλια ὄρη... Αἱ τρεῖς αὐταὶ ὑψηλαὶ κορυφαί, εἶνε οἱ τρεῖς σωροὶ τῶν ἀπαντήσεων. Ἐξενύκτισα ἀπόψε διὰ νὰ τὰς διαβάσω καὶ νὰ τὰς ξεχωρίσω. Λοιπόν, τὸ πρὸς ἀνατολὰς ὄρος, δηλαδὴ ὁ πρὸς τὰ δεξιὰ σωρὸς εἶνε αἱ ἀπαντήσεις ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι φρονοῦν ὅτι πρέπει νὰ υποχωρῆ ὁ μικρότερος...

— Εἶνε ὅλοι ἀνόητοι! ἐφώναξεν ἡ Κικὴ.

— Σιγὰ μὴ σ' ἀκούσουν! Δὲν ντρέπεσαι! Ἐξακολουθῶ: ὁ πρὸς ἀριστερὰ σωρὸς εἶνε ἐκείνων που νομίζουν ὅτι πρέπει νὰ υποχωρῆ ὁ μεγαλύτερος...

— Νὰ φρόνιμοι ἄνθρωποι...

— Αὐτὸ θὰ το ἰδοῦμε... Καὶ τέλος, εἰς τὴν μέσην, ἐποθετήσα ἐκείνους που δὲν ἔχουν ὀρισμένην γνώμην, ἢ φρονοῦν ὅτι κατὰ τὰς περιστάσεις πρέπει νὰ υποχωρῆ ὁ μικρότερος ἢ ὁ μεγαλύτερος, ἢ ἐπιτέλους ἀποφεύγουν νὰ ποφανθοῦν.

— Ἄφισε νὰ τους μιλήσω, καὶ νὰ ἰδῆς πῶς θὰ ἔλθουν ὅλοι αὐτοὶ μὲ τὸ μέρος μου.

— Καλὰ, κόπιασε νὰ τους εὔρης. Ἐν τῷ μεταξύ ἀκουσε τί ἔχω νὰ σου προτείνω: Σοῦ ὀρκίζομαι ὅτι δὲν ἐμέτρησα τὰς ἀπαντήσεις, καὶ ἐπομένως δὲν ἤξεύρω ποία γνώμη ἔχει τὴν πλειονοψηφίαν. Μὲ τὸ μάτι δὲν εἶμπορεῖ κανεὶς νὰ κρίνῃ. Βλέπεις ὅτι οἱ σωροὶ εἶνε ἐπάνω-κάτω οἱ ἴδιοι! ἄλλοῦ ὅμως τὸ χαρτί εἶνε-φιλό, ἄλλοῦ γονδρό, ὑπάρχουν καὶ ἀπαντήσεις σύντομοι 'ς ἓνα φύλλο μόνον, ὑπάρχουν ἄλλαι ἐκτενεῖς σὲ πολλὰ φύλλα... Τελοςπάντων δὲν εἶμπορεῖς νὰ μετρήσῃς μὲ τὸ μάτι. Τώρα εὖθ' ἄμα νὰ με βοηθήσῃς νὰ γράψω τὴν κρίσιν τῆς Κυριακῆς...

— Τί βοήθεια μπορῶ νὰ σοῦ κάμω; Ἄν ἦταν γραμματόσημα, εὐχαριστῶς.

— Εἶμπορεῖς νὰ μου διαβάξῃς μιάν-μιάν τὰς ἀπαντήσεις, κ' ἐγὼ νὰ γράψω τὰ σχόλια...

— Καὶ τὰ λογοπαίγνια.

— Μὰ πάψε τέλοςπάντων, φλύαρη! Ἐξακολουθῶ: Τὸν μεσαῖον σωρὸν θὰ τον ἀφίσωμεν πρὸς τὸ παρὸν κατὰ μέρος. Ὅθ' ἐξετάσωμεν τοὺς ἄλλους δύο. Ὅθ' ἐπέρνῃς μιάν ἀπάντησιν ἀπὸ τὸν ἓνα, καὶ μιάν ἀπὸ τὸν ἄλλο, κατὰ σειράν. Ὅποιοι σωρὸς ἐξαντληθῆ πρῶτα, ὦρα του καλῆ, εἶνε ἡ μειονοψηφία. Δὲν μας νοιάζει γι' αὐτόν. Τὸν ἄλλον που μένει θὰ ἰδοῦμεν. Αὐτὸς εἶνε ἡ πλειονοψηφία, αὐτὸς νικᾷ. Λοιπόν, ἂν ἡ πλειονοψηφία ἀποφανθῆ ὅτι ὁ μικρότερος πρέπει νὰ υποχωρῆ, ἀπόψε θὰ πάω στὴ Νέα Σικηνή...

— Ἄν ἀπεναντίας...

— Ναί, μὴ βιάζεσαι! ἂν ἀπεναντίας ἡ πλειονοψηφία ἀποφανθῆ ὅτι πρέπει νὰ υποχωρῆ ὁ μεγαλύτερος, ἀπόψε θὰ πάω στὸν Σκυλάνθρωπο... ἄ! σοῦ το ὑπόσχομαι!

— Αὐτὸ μὰρέσει... γιατί μὲ τὸ μάτι ὁ ἀριστερὸς σωρὸς μοῦ φαίνεται μεγαλύτερος. Δὲν πιστεύω νὰ εἶνε ὀπτικὴ ἀπάτη... Νὰ σου πῶ δὲν μὰρφίνεις νὰ τους μετρήσω μιὰ στιγμὴ, νὰ λυθῆ τὸ ζήτημα ἀμέσως;

— Μὰ γιατί βιάζεσαι τόσο; δὲν θέλεις λοιπὸν νὰ με βοηθήσῃς;

— Μὰ, καίμινε... ἤθελα τώρα νὰ κολλήσω κάτι σπάνια γραμματόσημα πού μου ἔστειλεν ἡ Αὐρα τῆς Κερκύρας...

— Μάλιστα! ψῆρια νὰ τα παστῶσῃς... γιατί θὰ βρωμήσουν, βλέπεις, ἂν τὰρίσῃς ὡς αὔριο στὸ κουτί. Ἐλα ὦρα! Κάθησ' ἐκεῖ καὶ ἄφισε τὰ λόγια!

Πράγμα παρᾶξενον! Ἡ Κικὴ ὑπεχώρησε, — δηλαδὴ ἐκάθησε. Κ' ἐγὼ μετὰ βίας ἐκρυπτα τὴν χαρὰν μου, διὰ τὸ παιγνίδι πού τῆς ἐπαίξα: διότι, κατ' ἐμέ, δὲν ὑπῆρχεν ἀμυθολογία ὅτι ὁ δεξιὸς σωρὸς ἦτο ὁ περιεκτικώτερος, καὶ ἂν ἐφαίνετο ὁμοῖος ἐπάνω κάτω μὲ τὸν ἄλλον, τοῦτο συνέβαινε, διότι αἱ περισσώτεροι ἀπαντήσεις τοῦ ἦσαν σύντομοι καὶ εἰς ἰσχὺν καὶ μικρὰ χαρτάκια γραμμένα... «Ἐλα τώρα, Κικὴ, κ' ἔχεις νὰ πάθῃς νίκα! ἐσυλλογίσθηκα κ' εἶμαι βέβαιος ὅτι ἀπόψε τουλάχιστον δὲν θὰ λάβῃς τὴν εὐχαρίστησιν νὰ γνωρισθῆς μὲ τὸν ἀξιότιμον κύριον Ζό-Ζό!...»

Ἀπέφυγα νὰ ἐκφράσω τὴν σκέψιν μου, διὰ τὸ ἀσκανδάλιστον, ἀλλ' ἡ Κικὴ δὲν εἶχε κανένα λόγον νὰ κρούσῃ τὴν ἰδικὴν τῆς, ἀντίθετον ἐκ διαμέτρου:

— Ἄντιο «Τρίτος» ἀπόψε!... μοῦ ἔλεγε μὲ τὰ γέλια. Γαῦ! γαῦ! γαῦ! (εἶνε περιττὸν νὰ σας εἰπῶ τί ἐσήμαινεν αὐτὸ τὸ γαῦ!)

Καὶ ἄρχισεν ἡ ἀδελφικὴ συνεργασία. Ἡ Κικὴ μοῦ ἐδιάβαζεν ἓνα-ἓνα τὰ γράμματα, μὲ τὸν τρόπον που εἶπαμεν, κ' ἐγὼ εἶχα ἔμπρός μου χαρτί, κ' ἐσημείονα τὰ ψευδώνυμα, τὴν γνώμην, κάπου κάπου καμμίαν περιεκτικὴν καὶ κάπου-κάπου... κανένα λογοπαίγνιον. Αἱ σημειώσεις αὐταὶ θὰ μου ἐχρησίμευαν διὰ τὴν σύνταξιν τῆς παρούσης κρίσεως.

Πρῶτη-πρῶτη ἔπεσεν εἰς τὰ χέρια τῆς Κικῆς ἡ ἀπάντησις τῆς Ἐκάτης: «Ἐγὼ καὶ ἡ ἀδελφὴ μου, — γράφει, φιλονεικοῦμεν συγγὰ καὶ διὰ τὰ πλέον παρᾶξενον καὶ ὄνειρῶδη πράγματα. Ἐξέχονα ἡ ἀδελφὴ μου φαντάζεται ὅτι ἐργεταί μία καλὴ Μοῖρα καὶ τῆς ἀδειάζει ἔμπρός της ἓνα σκκουῖλι τάλληρα, λίρες, μισόλιρα, φράγκα... Πῶ, πῶ, τί πλοῦτος! Καὶ τώρα; τί θὰ τον κάμωμεν; Ἄλλα λέγω ἐγὼ, ἄλλα θέλει ἡ ἀδελφὴ μου. Καὶ εἰς τὸ τέλος μιλῶμεν... Μὰ εἶνε δυνατόν, εἰπῆτέ μου, αὐτῆ, πέντε σωττὰ χρόνια μικροτέρη ἀπὸ ἐμέ, νὰ ἔχῃ καλλιτέραν γνώμην; Δὲν πρέπει νὰ υποχωρῆ πάντοτε εἰς ἐμέ; Ἄλλα πῶς νὰ τὰκούσῃ! Καὶ μὲ τὸ πείσμα πού ἔχει, ἄς περιμένῃ τὴν καλὴν Μοῖρα νὰ τῆς ἀδειάτῃ ἔμπρός της σκκουῖλι μὲ τάλληρα!...»

— Τὰκούς, κυρὰ πεισματάρη; εἶπα πρὸς τὴν Κικὴν.

— Τὰκούω, κύριε μεγαλύτερε, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν περιμένω καμμίαν Μοῖρα, οὔτε καλὴν οὔτε κακὴν. Ἄκουσε ὅμως καὶ σύ, σὲ παρακαλῶ, τί λέγει ἡ Ἐλλάγνις: «Εἶμαι ἡ μικροτέρη εἰς τὸ σπῆτι... καὶ ἂν ἄλλοτε μοὶ ὑπεβάλλετο ἡ ἐρώτησις τὴν ὁποίαν σήμερον μὲς ὑποβάλλεις, θὰ πῆντων δι' ὅλων

μου τῶν δυνάμεων: ὁ μεγαλύτερος! ὅταν μάλιστα ἀνέγνωσα τὴν κρίσιν τῆς Δωδεκάτης Κυριακῆς καὶ εἶδα πῶς ὁ Ἄνανίας ἐφέρεθαι χειρότερα καὶ ἀπὸ τὴν Κικὴν, — καὶ μὴ πρὸς κακοφανισμόν του, — τότε ὁ ἐνθουσιασμός μου δὲν περιγράφεται καὶ διεκλήρουξ ὅτι πάντοτε οἱ μικροὶ ἔχουν δίκαιον... Τὴν αὐτὴν γνώμην, εἶμαι βεβαία, θὰ ἔχῃ καὶ ὁ Ἄνανίας μετὰ τὸ πάθημά του. Ὅσον διὰ τὴν Κικὴν, φαντάζομαι: τί πηδῆματα θὰ ἔκαμε τότε!» — Κάμνω καὶ τώρα! ἐφώνηξεν ἡ Κικὴ, καὶ σηκωθεῖσα, ἄρχισε νὰ χοροπηδᾷ ὡς τρελῆ.

Ἡ ἐκροχῆς αὐτῆ τῆς χαρᾶς ἐγένινεν αἰτία νὰ διακοπῆ ἡ ἀνάγνωσις ἐπὶ δέκα λεπτά. — κ' ἐγὼ δὲν ἤξεύρω ἕως πότε θὰ ἐχοροπηδοῦσιν ἡ Κικὴ, ἂν δὲν τὴν ἐπιανα καὶ δὲν τὴν ἐκάθισα διὰ τῆς βίας εἰς τὴν καρέκλα τῆς. Νὰ πού μεταχειρίζομαι κ' ἐγὼ κάπου-κάπου τὴν βίαν...

Καὶ ἡ τιμωρία ἐπῆλθεν ἀμέσως, διότι ἡ Κικὴ ἦτο ὑποχρεωμένη ὠρὰνὰ πάρη ἐπιστολὴν ἀπὸ τὸν ἄλλον σωρὸν. Ἦτο τοῦ Πειρωμένου: «Ἡ γνώμη μου εἶνε, ὅτι ὁ μεγαλύτερος τῶν ἀδελφῶν, καὶ ἂν ἀναγνωρίζῃ κάποτε ὅτι ἰδέα τις τοῦ μικροτέρου εἶνε ὀρθοτέρα τῆς ἰδικῆς του, οὐδέποτε πρέπει νὰ ὑποχωρῆ, διότι συναιθεῖται αὐτὸν νὰ εἶνε ἀπαιτητικὸς καὶ εἰς ἄλλα, εἰς τὰ ὁποῖα δὲν ἔχει δίκαιον...»

— Εἶδες τὰ; ἐρῶ ναξά. Νὰρξίσω τώρα κ' ἐγὼ τὸ χοροπηδήμα;

— Ἄν προφθάσῃς! ἀπήντησεν ἡ πονηρὰ Κικὴ. Διότι νὰ τί λέγει ὁ Νουκτοκόραξ: «Εἶμπορεῖ νὰ ἔχῃ κανεὶς τὸ προνόμιον τοῦ μεγαλύτερου, ἀλλ' ὄχι καὶ τὸ προνόμιον τοῦ ὀρθῶς σκέπτεσθαι, (τὰκούς;) Δὲν μοῦ φαίνεται ὀρθὸν νὰ υποχωρῆ πάντοτε ὁ μικρότερος εἰς τὴν γνώμην τοῦ μεγαλύτερου...» Κᾶ, γᾶ, γᾶ!

— Ἐλα, πάρα-κάτω καὶ... δεξιᾶ!

— Εἶνε ἡ Αἰγυπτιακὴ Μοῦμια. Λέγει ὅτι πρέπει νὰ υποχωρῆ ὁ μικρότερος, διότι εἰξεύρει ὀλιγώτερα ἀπὸ τὸν μεγαλύτερον, καὶ διότι πρέπει νὰ σέβεται τὰς ἰδέας τῶν μεγαλύτερων... Τί σκουργαταμένη ἰδέα! Μόνον μιὰ μοῦμια, ἡλικίας ἑξ' ἡλιθίων ἐτῶν, ἠμποροῦσε νὰ τὴν ἔχῃ!

— Ἄφισε τὰ σχόλια καὶ προχώρει... ἀριστερὰ διὰ νὰ ἱκνοποιηθῆς.

— Νὰ ἡ Κλεῖς τοῦ Πόντου: «Στὸ χωριὸν μας λέγουν: νὰρὸ τοῦ μικροῦ καὶ λόγος τοῦ μεγάλου. Ἐγὼ ὅμως νομίζω ὅτι ὁ μεγαλύτερος πρέπει νὰ υποχωρῆ, ὡς ὀριμώτερον σκεπτόμενος, πρὸς ἀποφυγὴν πάσης λογομαχίας.» Ὅριστε;

— Δεξιᾶ! δεξιᾶ!

— Μίνα Πολέμη: «Γιὰ μὲ ἡ ἀλήθεια εἶνε πιερά, διότι ἐγὼ εἶμαι μικροτέρα ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν μου... Ὅταν ἔρχεται τὸ φύλλον σου, τρέχω πρῶτη νὰ τὸ πάρω ἐγὼ, τὸ ἀρπάζει καὶ ἡ ἀδελφὴ μου, δὲν συμφωνοῦμεν ποῖα νὰ τὸ πάρῃ

«Πῶ πῶ, τί πλοῦτος!...» (Σελ. 299, στήλ. α'.)

πρώτη, φιλονεικούμεν... ή μαμμά άμέσως μου λέγει: Σύ είσαι μικρή, πρέπει να υποχωρήσ.

— Πικρά ή αλήθεια, Κική μου! Άριστερή τώρα, για να γλυκαθής.

— Η Πέτρα Σκανδάλου! Τι φρόνιμο κορίτσι! Άκουσε: «Εγώ έχω κλίση εις την ζωγραφικήν και αισθάνομαι ότι θά ήγινόμουνα μεγάλη ζωγράφος, αν με άφηναν να σπουδάσω.

— Σύ να τάκουσ! Ωραία αποτελέσματα θά έχη ή ψηφοφορία μας, αν δώση θάρρος εις τους μικρούς να επαναστατήσουν κατά των μεγαλητέρων!

Κατ' αυτόν τον τρόπον ήκούσαμεν με την σειράν τωι τός γνώμας: της Παιδικής Χαράς, του Πανταχού Παρόντος, του Νιαγάρρα, του Πιθήκου του Βορνέου, Κλεοδούλου του Λινδίου, της Άλκήστιδος — ή οποία τά λέγει πολύ έξυπνα, — της Μικράς Αμαζόνος, της Άνδρείας Σουλτιώτιδος, — ή οποία εις τό σπίτι της εινε ή μικροτέρα πάντων και πασών, — του Κλεάρχου, του Πρίκιππος των Άθηνών — έμιλούντος πάντοτε έκ πείρας, — του Μαρτίου Ρ. Πιπινέλη κτλ. κτλ.

Τήν στιγμήν εκείνην, ή Κική εδιάβαζε την περιεργήν επιστολήν της Όρεάδος της Χίου, — γράφει διά τέσσαρα αδελφία, τά όποια αιωνίως έμύλλοναν και αιωνίως εύρίσκοντο εις τάς φυλακάς! — όταν έμβήκεν εις τό Γραφείον ή Κυρά-Μάρθα, διά να μάς αναγγείλη ότι τό τραπέζι εινε έτοιμον.

τά χαρτιά άφθονούν, και συχνά, από μιάς ώρας εις άλλην, γεμίζει τό καλάθι: έως επάνω, δέν έδωσα και πολλήν προσοχήν, και έκρινά καλόν να μη διακόψω τήν ανάγνωσιν διά να εξετάσω τό περιεχόμενον του καλάθιού, πριν το πάρη ή Μάρθα.

Εδιαβάσαμεν και μερικάς άλλας επιστολάς επίσης ώραιάς, — της Μονώσεως παραδείγματος χάριν, της Φιλοπατριδος Γάδος κτλ. — όταν έσυλλογίσθηκα ότι θά επαρκρώσωεν ή σούπα; και είπα της Κικής να διακόψη.

— Λοιπόν, πώς πάμε; τήν έρωτώ. — Εξέρω κ' εγώ; μου άπαντά. Κούταζε να ιδής. — Χμ! τά κατέβασες, βλέπω... Φαίνεται ότι την έπαθες...

Και αρπάζω θριαμβευτικώς με τό ένα χέρι τον ένα σωρόν, και με τό άλλο τον άλλον... Μεγάλη διαφορά. Ο ένας θά ήτο τουλάχιστον διπλάσιος από τον άλλον... Άλλά ποίος; Φρίκη! ό άριστέρος! ό ύπερ της Κικής!... Μετρώ με πυρετώδη ταχύτητα... Άλλοίμονον, ναί! Δεκατρία γράμματα εις τον σωρόν μου... δεκαοκτώ γράμματα εις τον σωρόν της Κικής.

Πού να κρατηθή πλέον ή Κική! Εφώναζεν, έπηδούσεν, έκτυπούσε τά παλαμάκια, και στο τέλος έπεσε στο διάνι, λιγωμένη από τά γέλια.

Και όμως, περίεργον!... Ο προς τά δεξιά σωρός μου ειχε φανή πολύ μεγαλητέρος... Τάσω πάλιν να έγελάσθηκα;...

Εξάρνα μου ήλθε μία ιδέα... μία ύποψία... Εκείνο τό καλάθι που εύρέθη γεμάτον έως επάνω... εκείνα τά γέλια της Κικής που δέν ήταν και πολύ φυσικά... Θεέ μου! μήν είν' αυτό; Ένα τρελοκέριτσο, που έχει τέσσηρ μανίαν να ιδή τον Σκυλάνθρωπον, εινε ίκανόν να διαπράξη τά πάντα.

Χωρίς να είπω τίποτε, όρμώ έξω και φωνάζω την κυρά-Μάρθαν.

— Έδώ είμαι! μου άπαντά από την τραπεζαριάν' έλα κ' εκρώσωεν ή σούπα.

— Τό καλάθι!... της λέγω τί το έκαμας τό καλάθι; — Τό έφερα πίσω στο Γραφείο... δέν το είδες; — Όχι... πριν το φέρης... όταν το πήρες γεμάτο... — Τό άδειασά στην κάσα των σκουπιδιών... όπως πάντα.

— Και αυτή ή κάσα... που εινε; — Στο μαγειρείο... τί την θέλεις; — Θέλω να την φάξω. — Δέν έχει τίποτα μέσα. — Πώς; — Τώρα δά πέρασε ό σκουπιδιάρης, κτύπησε τό κουδούνι, και ό Μανώλης του την έκατέβασε. Μα τί έχασες; — Τό μυαλό μου έχασα, να!... Ωστε ή κάσα άδειασε στο κάρρο;

— Φυσικά... που ήθελες ναδειάση; — Και τό κάρρο έφυγε; — Άμ ήθελες να σε περιμένη; — Ω, δυστυχία μου! δυστυχία μου!

Και με μία τρελήν, άνόητην έλπίδα, κατέθηκα άστραπηδόν τη σκάλα κ' εύρέθηκα έξω εις τον δρόμον... Ούτε κάρρο, ούτε σκουπιδιάρης... Ναί! αλλά τί εινε εκείνο τό χαρτί, εκεί χάμω στην άκρη του πεζοδρομίου, κοντά εις την ρίζαν του δένδρου;... Σκύπτω, τό πέρνω και... Ά, Κική! Κική... αλλά λοιπόν το ύποπτεύθηκα... Τό χαρτί εκείνο ήτον ή

άπάντησις εις την Δεκάτην Τρίτην Κυριακήν του Μή-μου-άπ-του-Και ακριβώς ή γνώμη του Μή-μου-άπ-του εινε ότι «ό ύπό πᾶσαν έποψιν μικρότερος πρέπει πάντοτε να υποχωρή, διότι άς κάμη και άλλέως αν θέλη.» Δηλαδή, με άλλους λόγους, ή άπάντησις ήτον από τον σωρόν μου.

— Δέν μου λές, Κική, πώς εύρέθη αυτό τό γράμμα στο δρόμο; — Στο δρόμο!; Καλά είσαι; — Καλά θά εί!

— Η Κική έτρέμαζε, τά γέλια της εκέπηκαν διαμιάς. — Βέβαια! εξηκολούθητα, πώς στο δρόμο, άφου έσύ τε έρριξες μόνον στο καλάθι; «Ε, γι' αυτό άπορείς; — Ναί... γι' αυτό άπορώ... μα άφισέ μου ταυτί... κοντεύεις να μου το ξεκολλήσης... πώς βρέθηκε στο δρόμο;

— Άπλούστατα! τό καλάθι άδειασεν εις την κάσα, ή κάσα άδειασεν εις τό κάρρο, και την ώρα που άδειάζεν, αυτό τό γράμμα έπεσε στο δρόμο, και τό βρήκα. Τά άλλα πάνε!

— Ω δυστυχία μου! δυστυχία μου! εφώναξεν ή Κική, και έπεσε λιπόθυμος.

— Ιδού τί ειχε συμβή: Η Κική ήθέλησε να κάμη μίαν άθώαν κτεργαριάν. Άμα έκατάλαβεν ότι ό αντίθετος σωρός ήτο μεγαλητέρος και ότι θά έχανεν επομένως τον Σκυλάνθρωπον, εκέκθη να πέρνη με τρόπον από δύο δύο και από τρία-τρία τά γράμματά μου.

Και εκεί που εδιάβαζε τό ένα, έπετούσε τά άλλα κρυφά εις τό καλάθι, τό όποιον έπίτηδες ειχε σύρη πλησίον της. Ο σκοπός της δέν ή: να τα κατατρέψη, άλλ' άπλώ; να μου τα κρύψη και να μου τα προυνίσκη, τό βράδυ, όταν θά έγυρίζημεν πλέον από την Έκθεσίον. Διά τόουτο, λέγει, όταν είδες την Μάρθαν να πείρη τό γεμάτον καλάθι, δέν ανησύχησεν, αλλά μάλλον εύχρησθήθη, διότι έτσι δέν ύπήρχε φόβος να τα ιδώ άμέσως ή να ύποπτευθώ μετά τό αποτέλεσμα της ψηφοφορίας: εκόπευε δέ, όταν θά επήγαινα εγώ να φάγω, εκείνη να τρέξη κρυφά εις τό μαγειρείον, να πάρη από την κάσαν των σκουπιδιών τά γράμματα και να τα φυλάξη (ζαιτερώς. Άλλ' ελογάρηζε χωρίς τον... σκουπιδιάρην, ό όποιος κατά κκιήν σύμπτωσιν επέρασεν εκείνην ακριβώς την στιγμήν... Η Κική ισχυρίζεται, και τό πιστεύω, ότι δέν άκουσε τό κουδούνι του άλλως θά έτρέχεν άμέσως να προλάβη την κατατροπήν, έστω και με κίνδυνον ναποκαλυθθή προώρως ή κτεργαριάν και να χάση τον Σκυλάνθρωπον.

Τό εγκλημα της λοιπόν δέν εινε τόσοσ μεγαλον, όσον φαίνεται. Ναί μεν εξ αιτίας της καταστράφησαν πολλai άπην τήσεις της Κυριακής αυτής, — κχιμιά τριανταριά, λογαριάζει ή Κική, — αλλά... δέν το ήθελε. Διά τόουτο και ή κυρία Διάπλασις, μολονότι έθύμως πολύ όταν έμαθε τά

δικτερέξαντα, δέν την έτιμώρητεν άυστηρώς. Ηρέσθη να την στερήση έξ όδου εκείνην την βραδυάν, διχ να μην έλθη μαζί μας εις την Νέαν Σκηνήν. Έπειτα ή Άγάπη υπενθύμισεν εγκλίτως ότι εις την Ένδεκάτην Κυριακήν, εξ αιτίας της Κικής εσώθησαν από τά νύχια μου πολύ περισσότερα γράμματα άρ' όσα κατεστράφησαν σήμερον, και ή άνιμνησις αυτή συνείτειν εις τό να ελαφρώση πολύ την θέσιν της κτηγορουμένης. Έκτός τούτου, ή κυρία Διάπλασις έλαβεν ύτ' όψει και την λιποθυμίαν της, ή όποια ετήμαινε μετόνοιαν μεγάλην και ειλικρινή. «Ω, χωρίς καμμίαν άμυβολίαν!

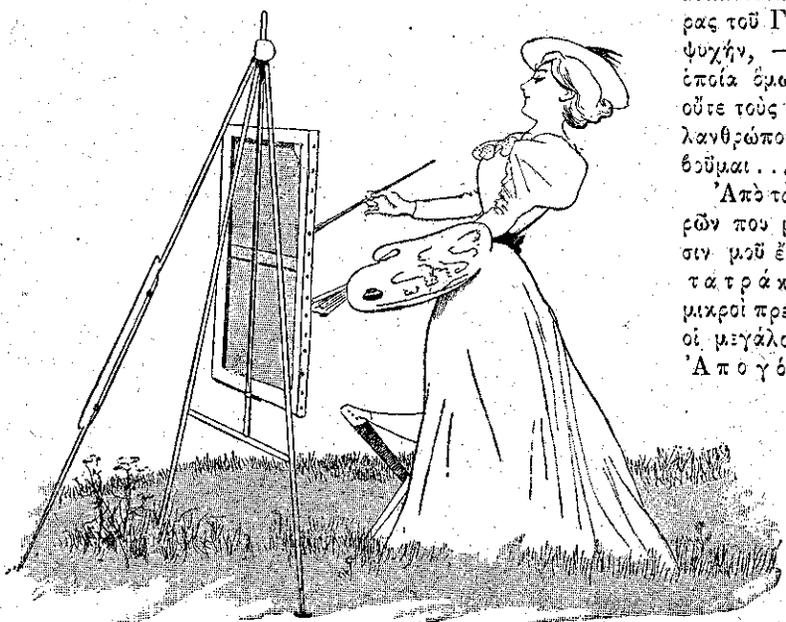
Σας διηγούμαι τά πράγματα όπως συνέβησαν. Κρίνατε τώρα και άποφασίσετε. Αν νομίζετε ότι ή Κική εινε ένοχος και άξια μεγαλητέρας τιμωρίας, — μη της στείλετε πλέον γραμματόσημα διχ την συλλογήν της.

Εξακολουθώ την κρίσιν μόνος μου, έλομόνυχος. Διχ τό άσκανδάλιστον, έμκανδάλωσα τάς θύρας του Γραφείου και δέν άφισα μέσα ψυχήν, — εκτός της Πίσσας, ή έποια όμως, καθό γάτα, δέν άγαπή ούτε τους σκύλους ούτε τους σκυλανθρώπους, και επομένως δέν φοβούμαι... κχιπονόθευσιν.

Από τάς άπαντήσεις των δύο σωρών που μένου, ιδιαιτέραν έντύπωσιν μου έκαμην αι έξής: του Πατατράκ, ό όποιος φρονιί ότι «οι μικροί πρέπει να υποχωρούν και όταν οι μεγάλοι έχουν λάθος» — του Απογόνο του Νέστο-

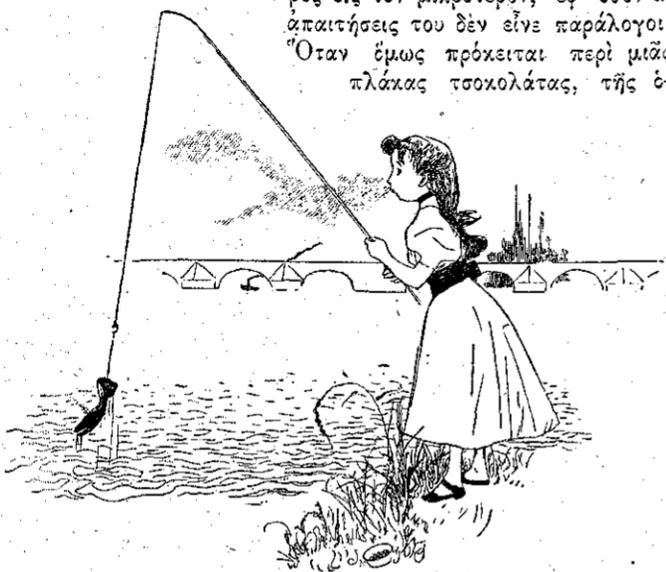
ροος, ό έποιος υπενθυμίζει ότι άλλοτε έφιλονέικησε ζωηρώς με τον άδελφόν του περι δόξης και πλούτου, και ότι, προς λύσιν του ζητήματός, ήναγκάσθη ναποταθη και προς τον κ. Φαίδωνα» «έκτοτε υποχωρεί πρό του μεγαλητέ-

ρου, και την γνώμην του θέτει ύπό άυστηρόν έλεγχον άλλων» — της Κωπηλάτιδος Κύθνο, φρονούτης ότι ό μεγαλητέρος πρέπει να υποχωρή διά να διδητόσπον της όργης, ό δε μικρότερος δέν θαργήση να έννοήση τό λάθος του, «μολονότι σήμερον οι μικρότεροι έχουν δυνείον πείσμα» — του Γεωργίου Βασίλοπου, ό όποιος επιλέγει: «αν δέν υποχωρήση ό μεγαλητέρος, αι μικροί κατ' αρχής διαφωνίαι γίνονται καυγάδες, έπειτα διαπληκτισμοί, και έπειτα τά άπρονδα μίση μεταξύ των πρότερον αδελφών» — της Ψάνας Λούλας, ή κχιμιά της όποιος φρονιί ότι ή μεγαλητέρα πρέπει να υποχωρή, διχ να διδη τό καλόν παραδείγμα, και όσάντις ή Ψάνα-Λούλα δέν το παραδέχεται, επεμβάνει ή μαμμά με... ξύλον ένεκα τούτου «ήναγκάσθη νασπασθή την γνώμην της κχιμιάς» — της Ζαππίδος ετιστής όνοιας ή άπάντησις εινε πολύ λογική και πολύ κχιλογημένη, αλλά και αρκετά έατενή; ώστε δέν είμπορώ να δώσω περιλήψιν — του Αρχιστρατήγου Δέβετ, της Δουκίσσης των Σαλώνων, του... της... αλλά δέν εινε δυνατόν να τους αναφέρω όλους. Βλέπω τον τρίτον σωρόν που με περιμένει και τρουάξω. Άρκούμαι λοιπόν νανεγγράψω έδώ την έξυπνην αυτήν άπάντησιν, την όποιαν έστειλε τό Πράσινο Χαβιάρι;

«Ω, αυτό εινε κ' έμένα τό όνειρόν μου!» (Σελ. 300, στήλ. α'.)

«Τι ἐρώτησις καὶ αὐτή; Δὲν ξεύρετε πόσον με δυσκολεύει! Καὶ ἐν τούτοις δι' ἄλλους θὰ εἶνε ἀπλουστάτη. Ἄλλὰ τὸ πρᾶγμα εὐνοητότατον: Ἐγὼ ἀδελφὸν μεγαλύτερον καὶ ἀδελφὸν μικρότερον, καὶ δι' ἔποιον καὶ ἂν εἰπῶ... θὰ τὴν πάθω. Ἐν τούτοις (πῶ, πῶ, καὶ ἂν το μᾶθῃ ὁ μικρότερος!) ἡ ἰδέα μου εἶνε, ἐτι πρέπει νὰ υποχωρῇ ὁ μεγαλύτερος εἰς τὸν μικρότερον, ἐφ' ἔσον αἱ ἀπαιτήσεις του δὲν εἶνε παράλογοι. Ὅταν ἔμωσ πρόκειται περὶ μιᾶς πλάκας τσοκολάτας, τῆς ὁ-

«Ἐγὼ πηγαίνω μόνη μου εἰς τὸ ποτάμι...

ποίας τὴν κατοχὴν διαμφισβητοῦν ὁ μεγαλύτερος καὶ ὁ μικρότερος, τότε αὕτη φυσικὰ ἀνήκει εἰς τὸν μέσον ὄρον καὶ συνεπῶς εἰς τὸν μεσαῖον. Τὰ καλὰ καὶ συμφέροντα.»

Εἰς τὸν μεσαῖον; Πολὺ καλά. Κ' ἐγὼ τώρα πέρνω τὸν μεσαῖον σωρόν, ὁ ὁποῖος σὰς εἶπα ποίας ἀπαντήσεις περιλαμβάνει. Naί, ἀλλὰ δὲν σας εἶπα καὶ πόσας. Αὐταί, ἀγαπητοὶ μου φίλοι, υπερβαίνουν τὰς ἐκατόν, ὥστε κ' ἐδῶ κατ' ἀνάγκην θὰ περιορισθῶ εἰς τὰς χεριαύτας.

Ἡ ἴνῳ ἀπαντᾷ: «Δὲν ἤξεύρω ποῖος πρέπει νὰ υποχωρῇ ἤξεύρω μόνον ὅτι ἔχω μίαν ἀδελφὴν, ἀλλὰ ποτὲ δὲν υποχωρεῖ καμμιά μας' οὔτε ἐγὼ που εἶμαι μεγαλύτερα, οὔτε ἐκεῖνη που εἶνε μικρότερα. Ἐξέφρα στὴν ἐξοχή, ἐγὼ θέλω νὰ πάμε στὸ ποτάμι νὰ φαρῆψουμε, ἡ Στέλλα θέλει νὰ πάμε με τὰ γαϊδουράκια στὸ βουνό. Καμμία συμφωνία ὡς τὸ τέλος. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα; Ἐγὼ πηγαίνω μόνη μου εἰς τὸ ποτάμι—καὶ ἡ Στέλλα πηγαίνει μόνη της εἰς τὸ βουνό.—Φρίκη! φρίκη! Ἄχ! ἄς μάς ἐφώτιζε τουλάχιστον ἡ ὠραία Κυριακὴ σας!» Ἀμήν!

Ἡ ἰδέα τῆς Μανταρινόφαγου εἶνε, ἐτι πρέπει νὰ υποχωροῦν ὅτε μὲν αἱ μεγαλύτεροι, ὅτε δὲ οἱ μικρότεροι, διὰ νὰ μὴ δυσχεραστοῦνται οὔτε οἱ μὲν οὔτε οἱ δέ. «Καὶ ἡ μὲν υποχώρησις τῶν μεγάλων νὰ ἰσχύῃ ὅταν συζητῶ με τὸν ἀδελφόν μου (δοτις εἶνε μεγαλύτερός μου), ἡ δὲ υποχώρησις τῶν μικρῶν ὅταν συζητῶ με τὴν μικρότεράν μου ἀδελφὴν. Σύμφωνοι;...» Σύμφωνότατοι! τί λόγος!

Ἡ Κἄκια ἀπαντᾷ τὸ ἐξῆς ὠραϊότατον: «Ὅταν ὁ μικρὸς ἀδελφός εἶνε ὀλιγώτερον τῶν πέντε ἐτῶν, ὀφείλει νὰ υποχωρῇ ὁ μεγαλύτερος' εἰς ὅλας δὲ τὰς ἄλλας περιπτώσεις ὁ μικρότερος.»

Ἡ Δόξα τῆς Ἑλλάδος συμπεραίνει: «Ὁ συναισθανόμενος εὐλιχρινῶς τὸ λάθος του, πρέπει νὰ φέρῃ κατὰ μέρος τὸν ἐγωϊσμόν του καὶ νὰ υποχωρῇ ταπεινοφρόνως, εἴτε μικρὸς εἶνε ἢ μέγας, εἴτε ἀδελφός ἢ ἀδελφὴ.» Naί, ἀλλά...

Τὸ Ἄνθος τοῦ Σολωμοῦ ἀπαντᾷ, ὅτι ὁ μεγαλύτερος ὀφείλει νὰ μὴν υποχωρῇ ὅταν πρόκειται νὰ ζημιωθῇ ἠθικῶς (διὰ τὸ ὄχι καὶ ὕλικῶς); ὁ μικρότερος, — καὶ τὴν ἀνάκτιν. Ἡ

Ἑλληνοποῦλα νομίζει ὅτι πρέπει νὰ υποχωρῇ ἐκεῖνος ἐκ τῶν δύο, ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν ἐσφαλμένην γνώμην, καὶ ἂν δὲν το ἀναγνωρίσῃ, τότε ἐξάπαντος ὀφείλει νὰ υποχωρῇ ὁ μεγαλύτερος, καθὼ γνωστικώτερος. Τὴν ἰδίαν γνώμην, μ' ἐλαχίστας παραλλαγάς, ἐκφράζουν: τὸ Δάσος Φοινίκων, ἡ Ἐσμεράλδα (ἡ ὁποία συμφωνεῖ με τὴν Κἄκιαν), ὁ Κρόταλος, τὸ Ἀσπρο Ποντικᾶκι, ἡ Βροντὴ τοῦ Διός, τὸ Δὲ-Ρέ-Μί (τὸ ὁποῖον ζητεῖ καὶ τὴν ἐπέμβασιν τῶν γονέων,) ἡ Κερκυραϊκὴ Νύξ (ὁμοίως), ὁ Γεράσιμος Ἀλεβιζάτος, ὁ Ἀφρικανικὸς Ἡλιος, ἡ Θαλασσοπούλα (ἡ ὁποία πάλι μοῦ μ' ἤκε στὴ μύτη, διότι λέγει ὅτι ἂν καὶ μικρότεραι, αἱ ἀδελφαί μου εἶνε λογικώτεραι ἀπὸ ἐμέ' τῆς ἀπαντᾷ ἔμωσ τὸ σημερινὸν πραξικόπημα τῆς Κιχῆς!) ἡ Μαρίδα τοῦ Εὐρίπου (φρονούσα, ὅτι ὅταν οἱ διαφωνοῦντες εἶνε καλῆς ἀνατροφῆς «μικρότεροι: τείνουν εἰς υποχώρησιν») τὸ Πλοῖον τοῦ Δουναβέως (πρέπει, λέγει, νὰ υποχωροῦν καὶ οἱ δύο, ὁ μὲν μικρότερος ὡς μικρότερος, ὁ δὲ μεγαλύτερος ὡς... φρονιμώτερος) ὁ Πασίμαχος (ὁ ὁποῖος ἐννοεῖ νὰ γίνετῃ ἡ υποχώρησις μόνον εἰς τὴν λογικὴν, καὶ ἂν ὁ ἓνας δὲν πείθεται εἰς αὐτὴν, ὁ ἄλλος «νὰ μὴν υποχωρῇ μὲν, ἀλλὰ καὶ νὰ σιωπᾷ») ὁ Ποῖος Εἶμαι, (παρδέχεται τὴν διατησίαν τῶν γονέων διὰ ἀδελφία μικρᾶς ἡλικίας, ἀλλ' ὅταν ἡ διαφορά τῆς ἡλικίας εἶνε μεγάλη... αἱ! τότε σιωπᾷται, διότι πρὸ ὀλίγου ἐμάλλωσεν με τὸν ἀδελφόν του, καὶ φοβεῖται μήπως ἡ γνώμη του δὲν θὰ εἶνε ἀμερόληπτος) ἡ Νύμφη τοῦ Σηκουάνα, ὁ Ἑλληνικὸς Ἡρωϊσμός, τὸ Βολιώτικο Κρασί (συμφωνότατον με τὴν Ψάναν-Λούλαν, ἢ μάλλον με τὴν μητέρα τῆς Ψάνας-Λούλας...) ἡ Ἑλληνικὴ Νῆσος, τὸ Μεσολογγιτάκι (λέγει ὅτι ὀφείλουν νὰ υποχωροῦν καὶ οἱ δύο «εἰς τὸ δίκαιον») ὁ Παρήγορος Ἄγγελος, ἡ Πικραμένη Καρδοῦλα, (ἡ ὁποία φιλοσοφεῖ ὡς ἐξῆς: πρέπει νὰ υποχωρῇ ἐκ τῶν δύο ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος κέντηται τὸ ἠθικὸν λεγόμενον θάρρος, ἔστω καὶ με συντριβὴν τῆς ἀτομικότητός του, διότι αὐτὸ καὶ μόνον θὰ τον ὑψώσῃ καὶ θὰ τον θέσῃ ὑπε-

«Καὶ ἡ Στέλλα πηγαίνει μόνη της εἰς τὸ βουνό.» (Σ. 302, α')

ράνωσιν παντὸς ἐξευτελισμοῦ» πολὺ σοβαρὰ ἢ ἀπάντησις, σοβαρωτέρη τῆς ἐρωτήσεως) ἡ Ρομαντικὴ Καρδιά (ἡ ὁποία δὲν μάς λέγει τίποτε νέον ἐξ ὧσιν μάς εἶπαν ἀνωτέρω, ἀλλὰ ἡ ἐπιστολὴ της εἶνε πολὺ ὠραία) ἡ Ζωηρὰ Φλόξ (ἡ ὁποία εἰς τὸ τέλος ἐρωτᾷ: «διὰ νὰ λείψουν ὅλ' αὐτὰ, δὲν εἶνε καλλίτερον νὰ προσπαθοῦν ἔσφ τὸ δυ-

νατὸν νὰ ἔχουν τὴν αὐτὴν γνώμην, δηλαδὴ νὰ μὴ μαλωνοῦν τὰ καλὰ ἀδελφία;» ὁ Θεὸς καὶ ὁ λόγος της!) τὸ Ἄνθος Ροιᾶς (τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ ἐμμέτρως' συζητεῖ αἰωνίως με τὸν ἀδελφόν του, ἀλλ' αἱ συζητήσεις του μὲνον ἐκκενρεῖς) ὁ Κερδῶος Ἐρμῆς (ὁ ὁποῖος φρονεῖ, ὅτι ὅταν φιλονεικοῦν ἀδελφός καὶ ἀδελφὴ, πάντοτε πρέπει νὰ υποχωρῇ τὸ... θῆλυ ἄς το ἀκούσῃ ἡ Πέτρα Σκανδάλου!) ὁ Στέφανος Κότινος, τὸ Χρυσόψαρο, ὁ Τυδεὺς κτλ. κτλ. ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς.

Μένουν τώρα καμμιά δεκαπενταριά ἀπαντήσεις, εἰς τὰς ὁποίας πρέπει νὰ σταματήσω ἰδικιτέρως.

Φαίνεται, ὅτι ὁ Μικρὸς Ἀθηναῖος εἶνε ὁ πλέον ἀδιλλκλατος εἰς τὸ ζήτημα. Μολονότι ἔχει ἀδελφὸν κατὰ τέσσαρα εἰς τὴν μετὰ τὸν του, μολονότι ὁ ἀδελφός αὐτός εἶνε ἀρετὰ... ἄγριος, ἐν τούτοις ὁ Μικρὸς Ἀθηναῖος δὲν υποχωρεῖ ποτὲ εἰς τὴν γνώμην του. «Καὶ ἄμ' ἰδῶ τὰ στενά, — λέγει, — ἄμ' δηλαδὴ ἐννοήσω ὅτι ὁ ἀδελφός μου σκοπεύει ἀπὸ τὰ λόγια νὰ περάσῃ εἰς τὰ ἔργα, τρέχω, βγαίνω ἔξω, τοῦ φεύγω εἰς τὸ περιδῶλι, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ, ἔως τὰ τελευταῖα κάγγελα, ὅπου δὲν ὑπάρχει πλέον διεξόδος, δὲν παύω νὰ φωνάζω: Δὲν συμφωνῶ! δὲν συμφωνῶ! — Γλυστρῶ, ἀλλὰ δὲν υποχωρῶ' φεύγω, ἀλλὰ δὲν υποκύπτω. Καὶ αὐτὸ συμβουλεύω εἰς ὅλους τοὺς μικροτέρους, ὅταν αἰσθάνωνται ὅτι τὸ δίκαιον εἶνε μετ' ἐμοῦ τῶν.» Μία γνώμη καὶ αὕτη.

Ἐν τούτοις τὸ Ἀναμμένο Σπίρτο μοῦ φαίνεται φρονιμώτερον, λογικώτερον, — καὶ ἄς εἶνε τόσο μικρόν. Ἐχει καὶ αὐτὸ ἀδελφὴν μεγαλύτεραν, ἡ ὁποία ἐννοεῖ πάντοτε νὰ του ἐπιβάλλεται. Τὸ Ἀναμμένο Σπίρτο στὴν ἀρχὴν ἀντιστέκεται, πεισμονεῖ, θυμῶνει, ἀνάβει—εἶνε δὲ ἀναμμένο, — χαλᾷ τὸν κόσμον... Ἐπειτα, σιγά-σιγά υποχωρεῖ, συμφωνεῖ, συμφιλιώνεται «καὶ ὅλοι μάς οἱ καυγάδες με τὴν Εἰρηνοῦλαν, — ἐπιλέγει, — τελειοῦν μ' ἓνα φιλάκι στὸ μαγουλάκι.» Naί μία λύσις, τὴν ὁποῖαν θὰ ἐσυμβούλευα καὶ εἰς μικροτέρους καὶ εἰς μεγαλύτερους!

Ἡ Φύλλος, διὰ νὰ μάς πείσῃ ὅτι ὁ μεγαλύτερος πρέπει νὰ υποχωρῇ, γράφει ὀλόκληρον διήγημα. Δὲν εἶνε ἄσχημον' ἀλλ' ἂν ἔκαμναν ὅλοι τὸ ἴδιον, ἡ Κυριακὴ μάς θὰ ἐκαταντοῦσε Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν διηγήματος. Προτιμωτέρα μοῦ φαίνεται ἡ Ἀνέλπιστος Χαρά, ἡ ὁποία λέγει ὅτι εἶνε νηστικὴ καὶ δὲν εἰμπορεῖ νὰ σκεφθῇ, με παρακαλεῖ δὲ νὰ τὴν περιμένω «ἔως νὰ φάγῃ καὶ τότε νὰ παντήσῃ». «Ἄν το ἔκαμναν ὅλοι αὐτὸ, θὰ κατηργεῖτο ἡ Κυριακὴ, καὶ θὰ ἐγλυτώναμεν ἀπὸ τὸσους κόπους καὶ τόσα... ἠλιθερὰ ἐπεισόδια!

Ἄς ἀκούσωμεν τώρα καὶ δύο μονακρίτους, — δηλαδὴ που δὲν ἔχουν ἀδελφία. Τὸ Ἀταβύριον Ρόδου: «Ἐγὼ τὴν ἀτυχίαν νὰ μὴν ἔχω ἀδελφία. Ἄς υποθέσωμεν ὅμως ὅτι ἔχω μεγαλύτερον ἀδελφόν, δοτις με συμβουλεύει νὰ μὴ λάβω μέρος εἰς τὴν Κυριακὴν, διότι ἔχει τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ ἀπάντησίς μου δὲν εἶνε καλὴ. Ἐμένα ἔμωσ μοῦ μιλρεται βραβεῖον, καὶ τὴν στέλω. Τίς ἔπρεπε νὰ υποχωρῇ εἰς τὴν γνώμην τοῦ ἄλλου; Αὐτὸ πλέον θὰ το δεῖξουν τ' Ἀποτελέσματα. Ἄλλὰ τί εἶνε τ' Ἀποτελέσματα; Ἡ ὀρθὴ γνώμη, ἡ δικαία κρίσις. Εἰς τὴν ὀρθὴν λοιπὸν γνώμην καὶ εἰς τὴν δικαίαν κρίσιν πρέπει νὰ υποχωρῶμεν.» Ἡ Κυματίζουσα Θάλασσα: «Ἄς εἶχα μίαν ἀδελφὴν καὶ προπάντων ἓνα ἀδελφόν! Θά του ἔκαμνα ὅ,τι ἤθελεν,

ἀρκεῖ νὰ μου ἔκαμνε λίγη συντροφιά σ' αὐτὴ τὴ μονοτονία τοῦ χειμῶνος, ποῦ με τὰ στακτιά ἐκεῖνα σύννεφα τοῦ χιονιᾶ μελαγχολεῖς χωρὶς νὰ θέλῃς. Naί, ἄς εἶχα ἀδελφόν! Ὅ,τι καὶ ἂν ἦτο, μεγαλύτερός μου ἢ μικρότερος, θὰ υποχωροῦσα εἰς ὅλας τὰς ἰδιοτροπίας, ὅπως ὅλοι οἱ καλοὶ ἀδελφοὶ πρέπει νὰ υποχωροῦν... Ἄν καὶ αὐτὸ εἶνε ὀλιγον σκοτεινὸν ζήτημα, ἰδίως ὅταν καὶ οἱ δύο ἔχουν δίκαιον... τέλος πάντων! ἀναλόγως τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης ἐκάστου.» — Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι αἱ δύο αὐταὶ ἀπαντήσεις εἶνε ἀπὸ τὰς ὠραιοτέρας τῆς Κυριακῆς μάς. Ὁ Μουσηγετῆς Ἀπόλλων, ὁ ὁποῖος περιμένει τ' Ἀποτελέσματα διὰ νὰ φωτισθῇ, εἰμπορεῖ νὰ λάβῃ πολλὰ διδάγματα, — ἄ, ἐξέχασα! ὄχι αὐτός, ἀλλὰ ὁ μικρότερος ἀδελφός του... ἐκεῖνος ὁ σοφιστῆς.

Τὸ Ἑλληνικὸν Ἐδάφος προτείνει νὰ ἐπέρχεται ὁ συμβιβασμός, διὰ νὰ μὴ δυσχεραστῆται κανεὶς, «διὰ κλήρου», ὁ δὲ Χωλὸς Διάβολος μ' «ἓνα μικρὸν στοίχημα». Naί σας εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, ὁ τρόπος αὐτός δὲν μοῦ φαίνεται ὀλωσθῆναι παράλογος, ὅταν δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ κανεὶς λογικώτερος. Μετ' τὴν διαφορὰν ὅτι ὁ κλήρος τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐδάφους ἐφαρμόζεται εἰς ὅλας τὰς διαφωνίας, ἐνῶ τὸ στοίχημα τοῦ Χωλοῦ Διάβολου μόνον εἰς τὰς ἀφρημέναις συζητήσεσι. Παραδείγματός χάριν, ὅταν ἐγὼ ἐπέμενα νὰ πάμε εἰς τὴν Νέαν Σικηνήν, ἡ δὲ Κιχὴ εἰς τὴν Ἐκθεσιν, τί στοίχημα ἠθέλατε νὰ βάλωμεν;

Τὸ Κόκκινον Καπελάκι δὲν ἀπαντᾷ τίποτε. Θέλει νὰ του εἰπῶ τί κάμνω ἐγὼ με τὰς ἀδελφάς μου, διὰ νὰ κάμῃ καὶ αὐτὸ τὰ ἴδια. Πιστεύω, ὅτι ἀπὸ τὸ προηγούμενον ἐπεισόδιον ἐφωτίσθη ἀρκετὰ πῶς φέρομαι πρὸς τὰς μικροτέρας ἀδελφάς, ὅταν ἐπιμένουν.

«Σέβου τοὺς ἀνωτέρους. Πολὺ καλά' ἀλλ' ὅταν ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός μου ἐπιμένῃ ὅτι εἶνε νύξ, ἐνῶ εἶνε πλήρης ἡμέρα;... καὶ ἂν εἶνε θυμῶδης καὶ θέλει νὰ ἐφαρμόσῃ ἐπ' ἐμοῦ πρᾶκτικῶς τὰ δικαιώματά του;» — Ἄ, Σίρ-Λά Φαλουάξ! εἰς αὐτὸ δὲν ἀνακατεύομαι! Ὑποχωρεῖ κατ' ἀνάγκην, ἡ φεύγει

κατὰ τὴν μέθοδον τοῦ Μικροῦ Ἀθηναίου. Συμφωνῶ. Ἄλλως τε τὸ λέγει καθαρώτερον καὶ τὸ Ἄνφαν Γκαττέ: «Ἀφοῦ τὸ δίκαιον τοῦ ἰσχυροτέρου εἶνε τὸ ἐπικρατέστερον, διατι νὰ μὴν υποχωρῶ εἰς τὴν γνώμην τοῦ μεγαλύτερου ἀδελφοῦ, προλαμβάνων οὕτω ἓνα ξυλισμὸν τῆς ῥαχέως μου, ἔστω καὶ ἂν ἡ γνώμη μου εἶνε ὀρθοτέρα;» Βέβαια! ἐκτός ἂν παρουσιάσθῃ, ὡς θεὸς ἐκ μηχανῆς, κανεὶς μπαμπᾶς ἢ καμμιά μαμμά μετ' ἐξυλο στὸ χερί... ἔ, Ὑάννα Λούλα:

Ὁ Μιθριδάτης φρονεῖ, ὅτι «διὰ νὰ σε ὑπακούουν, πρέπει νὰ ὑπακούῃς; τότε ἡ μεταξὺ ἀδελφῶν διχογνωμία διελύεται ὡς ἐκ θαύματος καὶ ὅλα γίνονται μέλι γάλα». Τοῦτο τὸ ἔμαθεν εἰς τὸν ἀδελφόν του, ὁ ὁποῖος συχνὰ τον πλησιάζει καὶ του λέγει: «Δὲν ἔχεις, ἀδελφοῦλη, νὰ με προσταξῆς τίποτε;... Naί, παραδείγματός χάριν' σταῖλέ με νὰ σου ἀγοράσω κανεὶν γλύκισμα. Θά σε ὑπακούσω ἀμέσως, διότι εἶμαι βέβαιος ὅτι καὶ σὺ θὰ με ὑπακούσῃς, ὅταν θὰ σου γυρέσω τὸ μισό.» Νομίζω ὅτι τὸ γλύκισμα

«Δὲν συμφωνῶ! Δὲν συμφωνῶ!» (Σελ. 303, στ. α')

πρέπει να είνε γαλατομπούρεκο τότε πραγματικώς γίνονται όλα μέλι-γάλα.

Και το "Αρωμα" του έχει το ευτόχημα α να είνε αδελφή αδελφής μικροτέρας της κατά έναμιοι ετος. "Αλλά και αυτή έχει τόσην ανάπτυξιν, ώστε όποιος τας βλέπει νομίζει ότι έχουν την ιδίαν ηλικίαν και φυσικά ότι είνε δίδυμιοι. "Επειτα, λέγει, έμοιάζομεν πάρα πολύ, — αλήθεια σαν αδελφές, — ένδύμεθα κατά τον ίδιον τρόπον, έχομεν σχεδόν τα ίδια γούστα, συμφωνούμεν εις όλα και δεν μαλλόνομεν ποτέ. Σε βεβαιώ, Διάπλασις μου, ότι άμυ εδιάβασα την έρώτησίν σου, άπόρησα πολύ. Υπάρχουν λοιπόν και αδελφια που έχουν διαφορετικας γνώμας και φιλονεικού;... Τέτοιον πράγμα δεν μας συμβαίνει ποτέ, και αν μας συνέβαινε, θα υποχωρούσα εγώ, ή μεγαλύτερα, αν δεν ήθελε προφθάσν να υποχωρήτν ή αδελφή μου ή μικροτέρα. "Έχομεν καθιερώση μεταξύ μας το δόγμα «όποιος το πρωτοπή. » Να σου το εξηγήσω: Η αδελφή μου επιθυμεί να πάμε στους άγρους και να κάμωμε στεφάνια από άγριολούλουδα: εγώ την ιδίαν ώραν επιθυμώ να πάμε εις τής θείας και να παίζωμε με τή εξαδελφάκι μας. "Αλλά πρώτη εξέφρασε την επιθυμίαν της ή αδελφή μου. "Επιλείψω! εγώ δεν λέγω τίποτε: θα πάμε στους άγρους να κάμωμε στεφάνια. Πώς σου φαίνεται αυτό το δόγμα, Διάπλασις μου; Δεν προλαμβάνει κάθε φιλονεικίαν και καθ: αδελφικήν δυσχρέσειαν; Λοιπόν: «όποιός το πρωτοπή!» Συμβούλευσέ το και εις τούς φίλους σου να το δοκιμάσουν, διά να ίδουñ πόσον είνε σωτήριον.»

«Όμοιάζομεν πάρα πολύ.» (Σελ. 304, στήλ. α'.)

"Όταν όμως αυτό δεν είνε δυνατόν, όταν γεννάται φιλονεικία; Τότε νομίζω, ότι πρέπει να εφαρμόζεται ο κανών, τον όποιον διατυπώνει ή Κάκια. "Όπωςδήποτε, επειδή τίποτε γενικόν και άπόλυτον δεν υπάρχει, πρέπει να ένθυμούμεθα ότι κάθε κανών έχει και τας εξαιρέσεις του!

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

- ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: "Αρωμα" του [10€].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κυμαίλζουσα Θάλασσα [9€].
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πράσινο Χοδιάρι, [8€].
Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: (από [3€] εις έκαστον) "Αναμμένο Σπίριτο. — "Ανφάν-Γκατέ. — Πέτρα Σκανδάλου. — "Ινώ.
Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: (από [2€] εις έκαστον.) Μανταρινοφάγος. — Δόξα της "Ελλάδος. — Πλοίον του Δουνόβεως — Πικραμένη Καρδούλα. — "Ανθος Ροιδός.
Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ: (από [€] εις έκαστον.) "Εκάτη. — "Ελληνίς. — Πεπρωμένον. — Νυκτοκόραξ. — Μίνα Πολέμη. — "Αλκηστις. — "Ορεάς της Χίεου. — Ζαπίς. — Ζωηρά Φλόξ.
ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: "Όλοι όσοι αναφέρονται εις την κρίσιν.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΔΕΚΑΤΗΝ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Ποιον από τα σφάλματα, εις τα όποια υπεπέσατε ποτέ, σάς έπροξένησε τας μεγαλύτερας ένοχλήσεις ή την ζωηροτέραν τύψιν συνειδησεως;

Αι άπαντήσεις διά την Δεκάτην Τετάρτην Κυριακήν είνε δεκαί μέχρι τέλους "Οκτωβρίου. "Οφείλω να σας είπω ότι πρέπει να είνε σύντομοι (λάβετε μέτρον από τας βραβεύμας της παρούσης Κυριακής.) Αι έκτενείς άπαντήσεις όχι μόνον δεν έχουν έλπίδα βραβείου, άλλ' ούτε καν θα λαμβάνωνται ύπ' όψει.

Κατ' έντολήν της Διαπλάσεως Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

«Ένα φιλάκι 'ς το μαουλάκι.» (Σελ. 303, στήλ. α'.)

Η κυρία Διάπλασις το έπιδοκιμάζει με όλην της τής καρδιάν, και μου έσύστησε να σας το συμβουλεύσω.

"Αλλά ποιον είνε το συμπέρασμα της Κυριακής μας; Πώς έλύθη το ζήτημά; πορ έθεσεν ή Διάπλασις;

"Οφείλει να υποχωρή ή μικροτέρα!

Αυτό φρονούν οι περισσότεροι: αυτό έλεγεν ή πλειονοψηφία, όλος εκείνος ό σωρός τον όποιον άπεδεκάτισεν ή Κική.

"Αλλ' ή πλειονοψηφία δεν έχει πάντοτε δίκαιον! Το κατ' έμέ, — και αυτή καθως είδατε, είνε ή γνώμη της Διαπλάσεως, — τα αδελφια δεν πρέπει να φιλονεικούñ χρεωστούν να είνε αγαπημένα και σύμφωνα, όπως το "Αρωμα" του με την αδελφούλαν του: «Όποιός το πρωτοπή!»

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΣΙΑ ΤΟΥ ΚΑΒΙΔΟΥΛΙΝΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ύπό ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. (Συνέχεια)

Ο ιατρός Φιλιάλ έκαμε μίαν έκδρομήν και μέχρι της πόλεως Ναυαίμο, όπου μετέθε δια θαλάσσης με ένα μικρό κότερο, το όποιον έκαμε ταξείδια από την μίαν πόλιν εις την άλλην. Η Ναυαίμο έχει λιμένα ασφαλή και ένεργεί το εμπόριον του γαιάνθρακος, τον έπίστον παράγουσν τα εκεί πλησίον κείμενα όρυζία.

"Όταν επέστρεφεν ο ιατρός από την έκδρομήν του, το σκάφος του «'Αγίου 'Ενώχ» είχε χρωματισθή έν νέου όλίμαυρον με ένα ζωνάρι άσπρο. Έχαν γίνη μερικαί έπισκευαί εις τα άρμενα, ως και εις τας λέμβους, αι όποιαί είχαν αρκετά κακοπάθη από τα κτυπήματα της αύρας των φαλαιών. Τέλος το πλοϊον εξήλθεν από την δεξμενήν και ήγκυροβόλησεν εις το μέσον του λιμένος. Η αναχώρησις του ώρίσθη διά την 19 'Ιουλίου.

Δύ όμως ήμέρας πριν σηκώτν την άγκυραν, έν αμερικανικόν πλοϊον ήλθε και ήγκυροβόλησεν εις άπόστασιν έκατόν περίπου μέτρων από τον «'Αγιον 'Ενώχ». Ητο το φαλαινοθηρικόν «'Ιρβιγκ», του έπίστου ο κυβερνήτης έσπευσεν άμέσως να έπιτικίθη τούς Γάλλους φίλους του. Ο κ. Μπουρκάρ τω έκαμε θερμότητην ύποδοχήν και τον έκράτησεν εις το τραπέζι. Ο κ. Φόρθ έδέχθη προθύμως την πρόσκλησιν.

"Επέρασεν θυμάσια εις την αίθουσαν των άξιωματικών, όπου είχαν συναθροισθή ο κ. Μπουρκάρ, ο κ. 'Ερτώ, οι δύο ύποπλοίαρχοι, ο ιατρός Φιλιάλ και ο 'Αμερικανός πλοίαρχος 'Ωμίλησεν διά τα επεισόδια του πλοϊ των δύο πλοϊων από την Μαργαρίταν έως την νήσον Βαγκουόβερ. Κατόπιν δε ο κ. Μπουρκάρ ήρώτησε τον κ. Φόρθ πως έπήγεν ή άλιεία εκεί κάτω, μετά την αναχώρησιν του «'Αγίου 'Ενώχ».

Μετριώτατα, απήντησεν ο 'Αμερικανός. 'Εγώ τουλάχιστον ούτε το έν τέταρτον των βαρελιών μου δεν έγέμισα. Και όμως έχω άλιεύση πολλές φορές εις τον όρμον της Μαργαρίτας: άλλα δεν την είδα ποτέ να έρημωθί τόσο γρήγορα, από τα τέλη του 'Ιουνίου... 'Επερνούσαν όλόκληροι ήμέραι χωρίς να φανή ούτε μία φαλαίνα. Και, αν ένίοτε έφαινετο καμμία, ήτο πολύ μικρή. 'Επίσασαμεν μερικας που δεν έβγαλαν ούτε τριάντα βαρέλια λάδι...

Και τα άλλα φαλαινοθηρικά; ήρώτησεν ο ύποπλοίαρχος Κοκμπέρ, ήσαν τυχηρότερα από το ίδιο σας; — Δεν βαρύνεσθε! απήντησεν ο κυβερνήτης του «'Ιρβιγκ». Και δι' αυτό,

όταν εγώ έσήκωσα την άγκυραν, ήσαν και αυτά έτοιμα να σαλπάρουν.

Και αυτά διά τα παράλια της 'Ασίας; ήρώτησεν ο κ. 'Ερτώ.

Μά... ύποθέτω.

"Ότε θα έχωμεν συντροφία καλή εκεί κάτω! ανέκραξεν ο ύποπλοίαρχος Κοκμπέρ.

Τόσον το καλλίτερον! προσέθεσεν ο Ρωμικός 'Αλλότ. "Όσν δύο ή τρεις λέμβοι από διάφορα πλοϊα κυνηγούσν μίαν φαλαίνα, αρχίζει ή άμίλλα, τόσοσν πού σπάζουσν τα κουπιά από το δυνατό τραβήγμα. Και, τί τιμήν διά την φαλαίνα που πρώτη την κτυπήσν!

Μη έξάπτεσαι έτσι, άγαπητέ μου ύποπλοίαρχε! διέκροφεν ο κύριος Μπουρκάρ, δεν έχομεν εδώ καμμίαν φαλαίναν εμπρός μας...

Λοιπόν, είπε τότε ο κ. Φόρθ, είσθε άποφασισμένοι και διά το δεύτερον ταξείδι;

Βεβαίωτα και μεθαύριον φεύγομεν.

Τόσον γρήγορα;

Δέν μος μένει παρά να σηκώσωμεν την άγκυραν.

Είμαι λοιπόν ευτυχής πού έφθασα εγώ: πως διά να σας σφίξω άλλην μίαν φοράν το χέρι, είπεν ο κ. Φόρθ.

Και ήμεϊς επίσης, διότι ήδυνήθημεν να συνεχίσωμεν την καλήν μας γνωριμίαν, απήντησεν ο κ. Μπουρκάρ. Πολύ θα έλυπούμην αν την στιγμήν πού κατέπλεεν ο «'Ιρβιγκ» έτύχαινε να φεύγη ο «'Αγιος 'Ενώχ».

Ο πλοίαρχος Μπουρκάρ προσέπι τότε εις ύγειαν του πλοίαρχου Φόρθ και των άξιωματικών του με λέξεις πλήρεις συμπαιθείας διχ το αμερικανικόν έθνος.

Και δεν σλοπαύετε, πλοίαρχε, ήρώτησε κατόπιν, να δοκιμάσετε και σεις την τύχην σας εις τα βόρεια του Βίρηνικού;

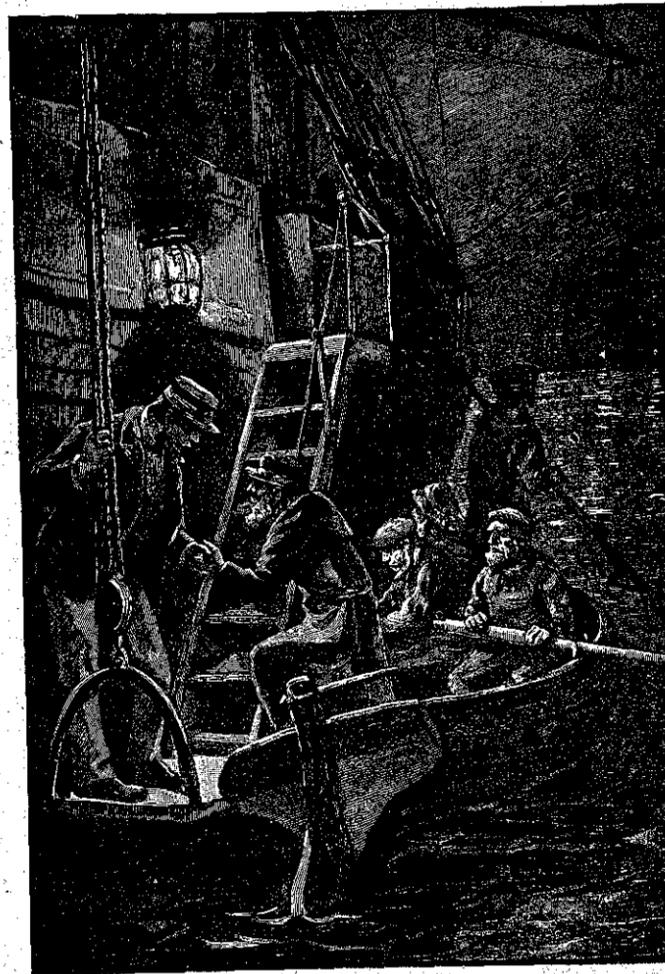
Και αν ήθελα, πάλιν δεν θα ήτο

δυνατόν, απήντησεν ο κ. Φόρθ. Αι έπισκευαί του «'Ιρβιγκ» άπαιτούσν τρεις ή τέσσαρας εβδομάδας... 'Εντός δύο μηνών οι πρώτοι παγώνες θ' αρχίσουσν να σχηματίζωνται εις τον Βερίγγιον πορθμόν και την 'Οχοττικην θάλασσαν. 'Επομένως θα έφθνα πολύ άργά.

Λυπούμαι: ειλικρινώς, διότι: θα χωριθώμεν, είπεν ο κ. Μπουρκάρ. 'Αλλά, ήθελα να σας ζητήσω μερικας εξηγήσεις: επί του γεγονότος, το όποιον άνεφέρατε προνήτερα...

Τι δηλαδή, πλοίαρχέ μου;

Κατά τα τέλη της διαμονής σας εις τον όρμον της Μαργαρίτας, δεν πα-

"Όταν ένύκτωσεν, ο πλοίαρχος Φόρθ επέστρεψεν εις το πλοϊον του.» (Σελ. 306, στήλ. α'.)

ρητηρήσατε ότι αι φαλαίναι εγίνοντο όλοσν σπανιώτεροι, και ότι μάλιστα έβιάζοντο να φύγουσν προς το πέλαγος;...

"Ερευγαν αληθινά, με τρόπον πολύ άλλόκοτον... σαν να ήθελαν να αποφύγουσν κάποιον φοβερόν κίνδυνον, σαν να τας είχε πίκση πανικός... 'Επηδούσαν εις την επιφάνειαν της θάλασσης, και έμοούγγριζαν τόσοσν φοβερά όσον ποτέ δεν τας είχα άκούση έως τώρα...

Αυτό είνε πολύ περίεργον, διέκρο-

φεν ο κ. Έρωτ. Και πού το αποδίδετε έσεεις;

— Κ' εγώ να σας πω, δεν ξέρω, απήντησεν ο κ. Φρόθ, εκτός αν κανένα φρεβρον τέρξς . . .

— Αϊ, πλοίαρχέ μου διέκοψεν ο υποπλοίαρχος Κολεμπέρ, αν σας ηκουε ο μάστορο-Καβιδουλίνας, ο βραβλέας μας, χωρίς άλλο θα εφώναζε : « Ήτον η μεγάλη νεροφείδξ ! »

— Και όμως υποπλοίαρχε, απήντησεν ο κ. Φρόθ, είτε νεροφείδξ ητο είτε όχι, αϊ φάλαιναϊ έφρουγαν τότον πολύ βιαστικά, ώττε, το έπικναλαμόδανω, κατι έκτακτον θα συνείβαινε . . .

— Άληθινά, ηρώτησεν ο κ. Μπουρκάρ, τί απέγινε εκείνο το άγγλικόν πλοϊόν, ο « Ρέπτωυ » ;

— Ήτο και αυτός έτοιμος να φύγη, όταν ημεϊς εκάμναμεν πνιχά . . .

— Διά να υπάγη πού ;

— Έλεγαν ότι θα έπήγγινε να γιμίση τα άδεια βαρέλια του εις τα βορειοδυτικά του Ειρηνικού . . .

— Εύχομαι να μη τον συναντήσωμεν ! έπρόσθεσεν ο κ. Έρωτ . . .

— Όταν ενύκτωσεν, ο πλοίαρχος Φρόθ έπέστρεψεν εις τόν πλοϊόν του, όπου τον άντεπεισήθησαν τήν έπιούσαν ο κ. Μπουρκάρ και οι άξιωματικοί του . . .

Συνωμίλησαν πάλιν διά τα ταξείδιά των, διά τα λάδια των, και απεχωρίσθησαν με την ευχην να συναντηθού μίαν ημέραν, ο « Ιρδιγκ » και ο « Άγιος Ένώχ » εις τα πελάγη τς συγχάζμενα υπό των φαλαιών . . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ

Ο πλοίαρχος Μπουρκάρ εκάμε πανιά την πρώϊαν τής 19 Ιουλίου. Έκαμε πολλές βόλτες ζωσ ότου εξέλιθη από τον όρμον. Ο άνεμος έπνεεν από τα νοτιανατολικά και τον έδυσκόλευσεν εις την έξοδον, αλλά θα έγινοτο ευνούϊός, μόλις ο « Άγιος Ένώχ », παρακάμπτων τας τελευταίας άκρας τής Βαγκουόβερ, έφθανεν εις την ανοικτήν θάλασσαν . . .

Το πλοϊόν απέπλευσε προς βορειοδυμας διά του πορθμού τής Βασιλλασης Καρλόττας και του κόλπου τής Ρεωργίας. Μετά δύο ημέρας, άπμακρόνυτο από την βορείαν άκτήν τής νήσου διευθυνόμενον προς δυσμας, και πριν νυκτώσγη δεν έβλεπε πλέον την ξηράν . . .

Η απόστασις μεταξύ τής νήσου Βαγκουόβερ και του αρχιπελάγους των Κουριλών εινε 1500 λεύγαϊ περίπου. Ο κ. Μπουρκάρ υπέλόγιζεν ότι θα κατώρθωνε να την διαπλεύση εντός πέντε έβδομάδων . . .

Το ταξείδι ηρχισεν ευνούϊωτατα. έπνεε σταθερός άνεμος, και τα κύματα ησαν μικρά και κανονικά. Ήδυνήθη λοιπόν ο « Άγιος Ένώχ » να σκεπασθί

κυριολεκτικώς από πνιχά, και με τους πρόσδεξ άριστερά να διευθυνθί προς τον πονεντομαϊστρον — ως λέγουσ ό νευτικοί την διεύθυνσιν η όποιχ εδρίσκειται μεταξύ του δυτικου και του βορειοδυτικού σημείου του ορίζοντος. Άκολουθών την διεύθυνσιν αούτην απέφρευε το ρεύμα του Ειρηνικού, το όποϊον ρέει προς ανατολάς και σχηματίζει καμπύλην πρχ τήν γραμμην των Άλεουτίω νήσω . . .

Το ταξείδι έγινοτο χωρίς καμμίαν δυσκολίαν. Δεν έχριάζετο τίποτε άλλο πρχ κάπου-κάπου να καρχάρου η να λασκάρου τς σάτες. Με αυτόν τον τρόπον το πλήρωμα δεν έλουράζετο, και έμενε ακμάϊον διά το κπιτιδιόν έργον τής άλίεισ, τήν ύπαιον έπρόκειτο να έπιχειρήτη εις την Όχοτσικην θάλασσαν . . .

Ο Ζαχχρίξ Καβιδουλίνας έδούλευε διαρκώς έτακτοποιούσ τς βραβλίχ εις το κύτος, έδκζε τς διάφορα έργαλεία τής τέξεω, και μεταγγίττωσ του έλαιου εις την θέσιν των. Αν πχρουτίζετο καμμία φάλαινα πριν φθάτου πρχ τας ακτάς τής Σιδήρειξ, ο πλοίαρχος Μπουρκάρ δεν θα την άρινε να διαφύγη . . .

Το καλοκαίρι πλησιάζει να πρχσγη, είπε μίαν ημέραν εις τον ιατρον Φιλιώλ, και δεν εινε δυνατόν να μείνωμεν εις την Όχοτσικην θάλασσαν. Οι πάγοι δεν θ' άργήσουν να σχηματισθού και η ναυτιλία θα καταστή δύσκολος . . .

— Δ' αυτό κ' εγώ, παρετήρησεν ο ιατρός, άπορώ πώς οι φαλινοθήραι, ενφ πάντοτε τούξ βιάζει ο καιρός, έργάζονται με τόσον άτελείξ μεθόδους. Διατί δεν μεταχειρίζονται άμύπλοια και άτμκατάτους και, προ παντός, φονικά όργανα καταστρεπτικώτερα ; . . .

— Έχετε δίκαιον, κύριε Φιλιώλ, και αυτό θα συμβή μίαν ημέραν, μην άμφιβάλλετε, και μάλιστα πριν περάσουν πολλά χρόνια . . .

— Το πιστεύω, πλοίαρχέ μου, εκτός αν εν τω μεταξύ, άφου αϊ φάλαιναϊ αρχίζουσ και γίνονται τόσον σπασιαϊ, κατορθώτουσ οι άνθρωποι να τας κινδρώσουν . . .

— Ω ! ω ! καλέ, πού το έφαντασθήκατε ; μάδρα με φαλαίνας ! . . . είπε γελών ο κ. Μπουρκάρ . . .

— Αστείεύομαι, πλοίαρχέ μου, αν και είχα ένα φίλον εις τον όποϊον έπηλθεν αυτή η ιδέα . . .

— Έινε δυνατόν ; . . .

— Ναί . . . έσκέφθη να κινδρώσγη φαλαίνας μέταξις ένα κόλπου, όπως κινδρόνουσ τς αγελάδες εις το λειβάδι . . .

Έκει μέσα, η διατροφή των δεν θα έστοίχιζε τίποτε, και το γάλα των θα έπωλείτο εύρηγότατ . . .

— Το γάλα των φαλαιών, γιατί ; ;

— Μάλιστα . . . φαίνεται πως εινε τότον καλό όσον και το αγελαδίνω . . .

— Ναί, αλλά πως θα το άρμειχαν ; — Αυτό έδυσκόλευσε τον φίλον μου, και δι' αυτό η εκπατέλεψη : το θαυμάσιον σχέδιόν του . . .

— Και έλαμε πολύ φρόνιμα, είπεν ο κ. Μπουρκάρ, και έγέλασε με όλην την καρδιά του διά τήν βλακειαν του φίλου του κ. Φιλιώλ . . .

Άνεκνίνωσ τότε ο πλοίαρχος εις τον ιατρον ότι άφευτικώς τον Όκτώβριον ο « Άγιος Ένώχ » θα ητο ηναγκασμένος να άνωχρήση από τα βορέια του Ειρηνικού. Ο πλοίαρχος ητο άποφασισμένος, αναλόγως του καιρού, των περιστάσιων και τής ζητήσεωσ του έλαιου εις τας άγοράς, να έπιτρέψη εις Βαγκουόβερ η εις την Καλιφορνίαν, η να κατέλθη πάλιν εις την Νείαν Ζηλανδίαν. Όπωσδήποτε, το έτος εκείνο δεν θα έπέστρεφεν εις την Ευρώπην . . .

Το ταξείδι έπήγγινε λαμπρά. Οι όπτηρειξ ηταν πάντοτε εις τας θέσεις των, αλλά φάλαιναϊ δεν ένεφανίσθησαν εις απόστασιν τοικύτην ώστε να σκεφθί ο κ. Μπουρκάρ να τας κυνηγήσ . . .

Τέλος την 5 Αυγούστου, κατά τας δέκα τής πρωίας, 17 ημέρας μετά τον απόπλουσ, ώρθησαν αϊ Άλεουτία νήσοι . . .

Αϊ νήσοι αούται εινε άμερικανικαι σήμερον, αλλά τότε ανήκουσ εις την Ρωσίαν, η οποία κατείχε και την χερσόνησον τής Άλάσκαξ. Εινε 51 τον άριθμόν πρχτεταγμένικ ως μικρόν κομβολόγιον. Έχουσ μερικὰς χιλιάδας κατοίκων οι όποιοι ζούσ με το κυνήγι, το ψάρευμα και το εμπόριον των γουναρκίων . . .

Ο « Άγιος Ένώχ » έφθκεν άπεναντι μίξ εκ των μεγαλύτερων, τής οποίας το ηραίστειον, λεγόμενον Τσιτσλδίνσκοϊ και έχον ύψος 9, 000 ποδών, ητο εν πλήρει ένεργεία. Ο κ. Μπουρκάρ δεν έκρινε καλόν να πλησιάζη εκεί εις απόστασιν μικροτέρων των πέντε μιλίων, διάτι έφοδείτο μήπως, με τούξ δυτικούξ άνέμουξ που έφρυούσαν, εύρη κιννιδθην τήν θάλασσαν . . .

(Έπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΑΤΗΣ

ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Μη καθρίζετε ποτέ τούξ δόδνταξ σας με βελόναξ και άλλα μεταλλεια άντικείμενα, διάτι φθέρεται ούτωξ η άδμαντινη αούτη ούσία . . .

* Από όλουξ τούξ πολωνούμουξ άρωματικούξ και χρωματιστούξ σάπωναξ, προτιμάτε ως άγιόν και άβλαβή τον λευκόν έξ έλαιου σάπωνα . . .

* Νηστεύουτεξ Τετάρτην και Παρασκευήν, δεν τηρείτε μόνον θρησκευτικόν τύπον, αλλά και κανόνα ύγεινής σπουδαϊότατον . . .

(Έκ τής « Εφημερίδοξ τής Υγειασ »)

ΔΙΑΤΙ ΤΑ ΒΑΣΑΝΙΖΟΥΝ :

Το παραμένο καλοκαίρι, αν έπηγγίνατε μίαν ημέραν εις το δάσοξ, θα έβλέπατε κοντά εις ένα μεγάλο πεύκο μίαν συνάλευσιν από έντομα. Σχεδόν όλαϊ αϊ φυλάϊ των έντόμων ειχαν στείλη τούξ άντιπροσώπουξ των εις την μεγάλην εκείνην συνέλευσιν, η οποία κατά τα φαινόμενα ειχε να συζητήσγη κάποιο μεγάλο ζήτημα. Η άράχην διωρίσθη πρόεδροξ, και εκρεμάσθη εις τον άέρα με τς κλωστέξ της λίγο ψηλότερα από τα άλλα έντομα. Ησαν έπίσης εκεί μίχ μυγα, έναξ ασκάθαροξ, ένα μαμουϊν, μία μέλισσα, μία σκνίπα, μία κάμπια, και ένα σωρό άλλα έντομα από όλα τα μέρη τής γής, πού αν ήθελα να σας γράψω τα όνόματά των όλα, δεν θα μου έφθαναν πέντε « Διαπλάσειξ » . . .

Η τάξιξ εις το συλλαλητήριον έτηρείτο από τα μεγάλα κόκκινα μυρμήκια, πού άμα έβλεπαν κανένα να κάρη άταξίες, αμέσωξ τον έτοιμοπούσαν' και άμα έφώναζε από τον πόνον, τον έξεξαναιμνύσαν άκόμα πιό δυνατά . . .

Έπέρασε πολύ ώρα ως που να τελειώσουσ αϊ έτοιμασίαϊ του συλλαλητηρίου. Έπειδή ύπήρχη φόβοξ μήπως η συζήτησιξ παραταθί μέχρι βαθείασ νυκτόξ, ειχαν μαζευθί αρκετέξ πυγολαμπίδεξ, ενφ αϊ μέλισσαι από μίαν γειτονικήν κυφέλην εκουβελούσταν μέλι διά τούξ ρήτοραξ, αν τύχη και έβράχνιαζκν από τα πολλά που ειχαν να είπωϊν . . .

Μία θαυμασία όρχήστρα, από κουνούπια, γρύλλουξ και τζίτζιλια, έτοποθετήθη επάνω εις μίαν μεγάλην πέτραν, και έτερπε τήν άκοήν των παρισταμένων (όπωξ γράφουσ αι έφημερίδεξ) με άπανθίσματα εκ των νεωτάτων μελοδραμάτων, των όποιων η εκτέλεσιξ, υπό την διεύθυνσιν του αρχιμουσικοϋ κ. Μπούμπουλα, ητο άμειμπτοξ . . .

Επί τέλος η άράχη, η οποία, ως είπομεν, κατείχε την προεδρείαν, έφώναζε : — Έξμαστε όλοι παρόντεξ και έτοιμοι ; — Μάλιστα ! μάλιστα ! έφώναξεν η όμηγγυριξ . . .

— Λοϊπόν, είπεν η άράχη με σοβαράν φωνήν, εμπρός, ν' αρχίζωμεν ! — Χμ ! είπεν έναξ ασκάθαροξ, και τί άλλο γίνεται εις τας τοιαύταξ περιστάσειξ ; . . .

— Σιωπή ! έφώναξεν ο πρόεδρος, ο όποιοξ φυσικά ένόμιζεν ότι κατι έξυπνον ειχεν ειπή με το αέμπρόξ, ν' αρχίζωμεν . . .

Τήν ιδίαν στιγμήν ηκούσθη μία φωνή πόνου και άγωνίαξ. Ένα κόκκινο μυρμήκι ειχε δαγκάσθητον ασκάθαρον διά να τον τιμαρώσγη πού έτόλμωσεν να διακόψγη . . . — Σιωπή ! έξαναφώναξεν η άράχη . . .

Αν διακόψγη και πάλιν, θα σε βγάλω έξω από τήν αίθουσαν των συνεδρίασειων. Λογία Κατσαρίδα, αν αυτόξ ο ασκάθαροξ με διακόψη πάλιν, βγάλε τον έξω ! — Και βέβαια θα τον πετάξω έξω, κύρ πρόεδρε ! απήντησεν ο λογίαξ . . .

— Λοϊπόν, είπεν ο πρόεδρος, ήλιθαμεν εδώ δια να συζητήσωμεν το έξής σοβαρόν ζήτημα : « Διατί τα παιδάκια εύχαριστούνται να μας σκοτόνουσ, είτε ταπειράξωμεν ημεϊξ, είτε όχι ; » Φρονώ ότι πρέπει ν' ακούσωμεν πρώτα-πρώτα τήν γνώμην του κύρ ασκάθαρου πού δεν έννοσεϊ να ήσυχάζη . . .

Ο ασκάθαροξ, το νευρικό αούτο ύποκείμενον, έπροχώρησε δειλά-δειλά και ανέβηκεν εις το βήμα . . .

— Λοϊπόν, φίλοι μου, ηρχισε να λέγη, όφείλω εν πρώτωξ να σας είπω ότι δεν είμαι συνηθισμένος ν' άποτεινώμαι προς μίαν τόσον . . . τό . . . τόσον . . .

— Μεγάλην και σεβασμίαν όμηγγυριν, του έσφύριζε μία σφήκα πού ητο ντυμένη κατά τήν τελευταίαν μόδαν και εκάμαρόνε διά τήν στενήν μεσίταξ της . . . — Τόσον μεγάλην και σεβασμίαν όμηγγυριν, έξηκολούθησεν ο ασκάθαροξ και έλπιζώ ότι θα είσθε έπιεικείοξ . . .

Μελέτησα έμβριθώξ το ζήτημα, και κατέληξα επί τέλος εις το συμπέρασμα ότι τα παιδάκια εύρίσκουσ εύχαριστήσιν να μας σκοτόνουσ, διότι . . . διότι, α ! ναί ! . . . διότι εύρίσκουσ εύχαριστήσιν να μας σκοτόνουσ . . .

Και ό ρήτωρ έσκούπισε το ιδρωμένον μέτωπόν του, με το ύφοξ ανθρώπου πού έχει τήν ιδέαν ότι το έπιχείρημά του εινε αναντίρητον, και εκάθησε κάτω . . .

— Άληθινά, είπε τότε η άράχη με είρωνικόν μειδίαιμα, φρονώ ότι δεν μας άπλοποιήσατε και πολύ-πολύ τα πράγματα . . . Έλατέξ, κυρία πυγολαμπίξ, έχετε τον λόγον . . .

— Σαξ παρακαλώ, κύριε πρόεδρε και σεβαστόν ακροατήριον, είπεν η πυγολαμπίξ, εγώ καμμίαν ιδέαν δεν έχω δια το ζήτημα . . .

— Μπ ! έφώναξε τότε περιπαικτικά ένα κουνούπι, κ' εγώ ένόμιζα πως έσθθα μας έ φώ τ ι ξ ε ξ όπωσδήποτε . . .

— Μάξ έγινεξ κουνούπι με τα άστεία σου, κύριε Κούνουπα ! έφώναξεν ο πρόεδρος . . .

Και πριν προφθάσγη το κουνούπι να πετάξη, έτσιμπήθη δυνατά εις το πόδι από ένα κόκκινο μυρμήκι . . .

Έπειτα από αούτο εκάθησαν όλοι εις τήν θέσιν των, και η συζήτησιξ έξηκολούθησε με πολλήν ήσυχίαν. Έλεγαν, όλοι ρήτοραξ επί τρεις ημέραξ, αλλά δεν κατώρθωσαν να καταλήξουσ εις συμπέρασμα ικανοποιητικόν. Επί τέλος το μαμουϊν, πού ειχε μιλήσγη με τόσην εύγλωτίαν ώστε έβράχνιασεν, έπρότεινε να έρωτήσουσ ένα παιδάκι, και έτσι να λυθί το ζήτημα . . .

Είξ απόστασιν όλίγων λεπτών από το μέρος όπου ειχε συγκροτηθί το περίφημον εκείνο συλλαλητήριον, εύρίσκετο ένα ώραϊον έξοχικό σπίτι, μέσα εις ένα κήπον γεμάτον από ώραϊεξ κερασιέξ και άλλα δένδρα, και από ώραϊότατα λουλούδια. Έκει έξούσεν έναξ εύκατάστατοξ γεωργόξ με τήν κλήη του κυναιοϋλά και το νοστιμότατο κοριτσάκι του, τήν Άννίτσα, πού ητο μόλιξ έξ χρόνων, αλλά ητο έξυπνότατο και πολύ καλό κοριτσάκι . . .

Τήν ημέραν πού έτελειώσεν η συνεδρίασιξ των έντόμων, η μητέρα τής Άννίτσαξ ειχε πολλήν εργασίαν εις τον σταυλον, όπου εκάμνεν άφρόγαλα από το γάλα των αγελάδων τής. Η Άννίτσα ητο παρούσα, και τήν έμπόδιζε με τας έρωτήσεϊξ τής : Τί εινε αούτο ; και γιατί το κάνεις έτσι ;

Επί τέλος η μητέρα τής έστενοχωρήθη, τής άλειψε μία φέταν φωμι με άφρόγαλα, και τήν έστειλε να παίξη εις τον κήπον. Έπήρε τή φέτα τής η Άννίτσα και έπήγην εις τον κήπον. Εκάθησεν από κάτω από μίχ κερασιά, και ηρχισε να τρώγη . . .

Εκείνην τήν στιγμήν έφθκσεν εις τον κήπον η άράχη πού ειχε ξεκινήσγη διά να εύρη ένα παιδάκι και να το έρωτήσγη δια πότον λόγον τα παιδάκια βασανίζουσ τα έντομα. Είδε τήν Άννίτσα, και έσκέφθη ότι αούτη η αούτη εις θέσιν να άπαντήσγη . . . Εκάθησε λοιπόν και έξεσκονίσθηκε από τήν σκόνην που ειχε μαζέψη εις τον δρόμον, και άφου έγινε εύμορφη και καθαρή, έπλησίασεν εις τα χορταράκια όπου ητο καθισμένη η Άννίτσα . . . Και ητον έτοιμη η άράχη ν' άνοίξη το στόμα τής και να μιλήσγη, όταν το κοριτσάκι τήν είδε κατά τύχην . . .

— Ω ! ω ! έφώναξε, μίχ μεγάλη άσχημη άράχη !

Και έσηκώθη, και έτρεξε γρήγορα-γρήγορα στο σπίτι, και τήν άφισεν άπαρηγόρητη τήν καϊμένη τήν άράχη εις τα χορταράκια . . .

Αούτη η ύποδοχη τόσον έφόβισε τον πληρεξούσιον των έντόμων, ώστε αν και έτυχε από τότε πολλέξ φορέξ να πλησιάζη άλλα παιδάκια, ποτέ δεν έτόλμωσεν να ξεστομίση ούτε μίαν λέξι, και δι' αούτο τα έντομα άκόμα δεν κατώρθωσαν να μάθουσ διατι υπάρχουσ παιδάκια τόσον κακά ώστε να τα βασανίζουσ . . .

ΛΟΥΚΙΑΝΟξ ΧΑΡΜΟΞΥΝΟξ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΜΑΡΙΑ Γ. ΜΙΧΑΗΛΙΔΟΥ
τυχεύσα υπό το ψευδώνυμον
'Ελληνοπούλα'
'Αθρόου Βραδείου

[18η «Διάπλασις» του 1908 φιλ. 11 σελ. 87.]

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ

Ο γέρων πάππος, ύστερα από τὸ δείπνον, ἐγειρεν εἰς τὸ κἀθισμά του, καὶ ἐνῶ ὁ υἱὸς του συνομιλοῦσε μετὰ τὴν γυναῖκα του, καὶ τὰ ἐγγονάκια του ἐπαίζαν εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δωματίου, ἐκεῖνος εἶχε γλαρῶση τὰ μάτια του.

Ὅπως εἶχε γιῆρῃ τὸ κεφάλι του πρὸς τὰ ὀπίσω, τὸ ἐπλάγισεν ἀργά, καὶ ὑστερα ἐσκυψε πρὸς τὰ ἔμπροσ, ἐπάνω εἰς τὸ στήθος του. Σὲ λίγο ἕνα ἐλαφρὸ ρογαλιτὸ ἀκούσθηκεν.

Ἐνα ὄνειρον, ὡσὲν νὰ ἦτο κρυμμένον σὲ μίαν γωνίαν τοῦ νοῦ του, ἀπλώθηκεν ἐμπρὸς εἰς τὰ κλεισμένα μάτια του, μόλις ἀπεκοιμήθη.

Πόσα χρόνια περασμένα. πόσα συμβάντα μίαν ἡλικίας που ἐσβύστηκεν εἰς τοῦ χρόνου τὸ πέρασμα, πόσες λύπαι καὶ κρυφὰ παράπονα τρωτικὰ τῶν γηρατειῶν του, ἐνώθησαν γιὰ νὰ κάμουν τὸ ὄνειρόν του ἐγλύκαινε τώρα τὴν ψυχὴν τοῦ γέροντος πάππου.

Μία ὥρα εἶχε ἐξοχὴ εἰς τὴν ἀνοιξιάντι-κην ἐποχὴν τῆς βλαστήσεως καὶ τῶν λουλουδιῶν. Ἐνας γλαυκὸς οὐρανὸς ἀγκάλιζε μίαν ἀκρογυλιαν ἀπόκοιμισμένην, μετὰ χορταρισμένα βραχάκια, καὶ παρέκει πλούσια καὶ πολύφυλλα τὰ ἀμπέλια ἐσκέπαζαν τὴν καρπερὴ γῆ. Δύο μεγάλα περιβόλια ἐδείχναν παλαιὰ δένδρα φορτωμένα ἀπὸ δροσεροῦς καρπούς. Ἀλήθειαι, τόσο ἀσχημοὶ κορμαί, ξεφλουδισμένοι καὶ σχισμένοι ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν, νὰ ἔχουν ἀπάνω τους τόσα τρυφερά κλωνάρια, τόσα βλαστάρια δρο-

ρὰ, τόσοι καρποὶ ὀλόγλυκοι! Δὲν ὁμοιάζουν αὐτὰ τὰ γέρια δένδρα μετὰ τὸν πάππο;

Ναί! Μὴ φορὰ, τὰ δένδρα αὐτὰ ἦσαν μικρὰ καὶ ὀλόδροσα, μετὰ ὠρεῖον στέλεχος καὶ δροσερὰ φύλλα. Καὶ ὁ πάππος μὴ φορὰ ἦταν ὠρερο παιδάκι, γω-ρίς ἄσπρα μαλλιά, καὶ ζωηροὶ δὲν του ἀσχημίζαν τὸ πρόσωπον. Ἀλλὰ τὸ δένδρον τὸ μικρὸ τότε δὲν ἔκανε καρπούς, καὶ τὸ παιδάκι δὲν ἦτο πάππος καὶ δὲν εἶχε παιδιὰ καὶ ἐγγονάκια.

Ἀνάμεικτα ἀπὸ τὰ δύο περιβολάκια, ὁ πάππος ἐβλέπε στ' ὄνειρό του, ἕνα ὠρεῖον σπῆτι. Ἀπὸ τῆς μεγάλης θύρας τὴν μεσιανήν, ἕνα μικρὸ παιδάκι ἐκινετο ἀπὸ τὸ χεράκι μὴ μικρῆς κόρης. Ὅπισω ἦταν ἕνας κύριος σοβαρὸς καὶ μὴ εὐμορρη κυρία. Τὰ παιδάκια ἐτρέξαν πρὸς τὸ περιβόλι καὶ ἄρχισαν νὰ παίξουν, ἐνῶ ὁ καλὸς κύριος μετὰ τὴν ὠρεῖαν κυρία τὰ ἐκιντοῦσαν τότε γλυκά, πού ἔλαγες πῶς τὰ ἐχάριζον μετὰ τὰ βλέμματά τους. Ὁ πάππος ἐχαμογέλατε μέσα εἰς τὸ ὄνειρό του. Ὁ ὠρεῖος κύριος ἦταν ὁ καλὸς τοῦ πατέρους. Ἡ καλὴ κυρία ἦτον ἡ ἀγαθὴ τοῦ μητέρου. Ἡ μικρὰ κόρη ἦταν ἡ ἀδελφούλα του. Καὶ τὸ ἐκινετο μαλλο παιδάκι, πόσον ὠρεῖον ἀλήθεια ἦτο, ἰδέτε το πῶς τρέχει ἀξέγνοι-στο κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα, ἀνάμεικτα εἰς τὰ στρατόνια! Ὁ μικρὸ παιδάκι ἦταν ὁ πάππος ὁ ἴδιος.

Μία ἐπιθυμία ἐξωτάνεψεν εἰς τὴν στήθη τοῦ πάππου, καθὼς ἐτρέχον εἰς τὸ περιβόλι τὰ δύο παιδάκια! Νὰ σηκωθῇ καὶ ἐκεῖνος, νὰ τρέξῃ, νὰ τρέξῃ γρήγορα, νὰ κόψῃ μῆλα, νὰ μαζήσῃ τριαντάφυλλα, καὶ ὑστερα νὰ βάλῃ ὅλη του τὴ δύναμιν καὶ νὰ φθάσῃ τὰ δύο παιδάκια, νὰ τὰ φιλήσῃ.

Ὁ, πῶς ἤθελε νὰ τὰ φιλήσῃ. Ἐκκεμε νὰ σηκωθῇ, ἀλλὰ ἕνα βῆρος εἰς τὰ πόδια τοῦ τον ἐμπόδιεν, ὡσὲν νὰ ἐρροῦσε σιδερένια παπούτσια. Δὲν ἤμποροῦσε νὰ τρέξῃ. Νὰ, ἐπάνω του ἡ μηλιὰ, ἡ πλωπε τοῦς κλώνους τῆς νὰ κόψῃ ἤθελεν ἕνα μῆλο καὶ νὰ το ρίψῃ εἰς τὰ παιδάκια που τρέχουν ἐκεῖ κάτω. Ἀλλὰ τὸ χεράκι, λὲς καὶ το ἐκρατοῦσε δεμένο πρὸς τὰ κάτω μίαν δύναμιν, δὲν ἤμπορεσε νὰ το σηκώσῃ.

Τώρα ὁ πάππος, εἰς τὴν πελυθρόνα του, ἐκινετο δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ἀνέπνευε δυνατὰ, δὲν ἐρροχάλιζε πλέον. Ἐδωσε τέλος μίαν καὶ ἐξόπνησε.

Ἄνοιξε τὰ μάτια του καὶ ἐκύταξε τὰ ἐγγονάκια του, ὅπου εἶχαν ἀφήτῃ τὸ παιγνίδι τους καὶ τον ἐβλεπαν.

Ἐχαμογέλασεν ὁ πάππος καὶ τὰ ἐκραξε σιμά του. Τὰ ἀγκάλιασε καὶ τὰ δύο μετὰ τὰ τριμουλιάρικα χεράκια του καὶ ἔνωσε τὰ κεφαλάκια τους. Ἐσκυψεν ἐπειτα ἐπάνω τους καὶ τους ἔδωσεν ἕνα

φιλί, ἐνῶ δύο δάκρυα ἐστάλαξαν εἰς τὰ σγουρόμαλλα κεφαλάκια τους.

— Νὰ τρέχετε ἐσεῖς εἰς τὸ περιβόλι, τοὺς εἶπε, νὰ παίξετε καὶ νὰ κόβετε ἄνθη πολλά, τώρα πού δὲν εἰμπορῶ ἐγώ.

Τὰ δύο παιδάκια ἐγύρισαν τὰ μάτια τους; καὶ τον ἐκύταζαν. Δὲν ἐνόησαν τίποτε, τίποτε ἄλλο, πρὸς πῶς ὁ πάππος εἶχε τὰ μάτια δακρυσμένα καὶ του ἔτραμαν τὰ χεῖλη.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΗ΄

Τὰ παιδάκια ἐστέκοτο καὶ μιλοῦσαν πίσω ἀπὸ ἕνα μεγάλο δένδρον. Ὁ κορμὸς του τὰ ἐκρυβε ἐντελῶ.

Ἡ δεσποινὴς Κικὴ κἄπου-κἄπου τολμᾷ νὰ ρίξῃ μὴ ματιὰ καὶ νὰ κυττάξῃ τὸν κ. Ροβινσῶν. Λέγει πῶς ἡ φυσιογνωμία του δὲν εἶνε κακὴ, ἀλλὰ ὁ πλοίαρχος ἔχει ἄλλην γνώμην. Ἐἶτε Ροβινσῶν εἶνε εἶτε ὄχι, μπορεῖ νὰ εἶνε κακὸς ἄνθρωπος, μπορεῖ νὰ εἶνε ἄγριος καὶ αὐτός.

— Ἄ! καὶ νᾶχα τὸ τουφέκι μου ἢ τοῦλάχιστον τὰ βέλη μου! λέγει τῆς Κικῆς, ὀπίσω ἀπὸ τὴν ὀπίαν στέλεται.

Ὁ Μπέμπης, βλέπει πῶς ὁ Γιαννάκης καὶ ἡ Κικὴ εἶνε κρυμμένοι, καὶ πηγαίνει καὶ αὐτὸς καὶ χώνεται

« Εἶνε ὁ κύριος ζωγράφος »

πίσω ἀπὸ ἕνα δένδρον. Ἀλλὰ τὸ δένδρον του εἶνε τόσο μικρὸ καὶ ψιλὸ, ὡστε ὁ καίμενος ὁ Μπέμπης θαρρεῖτε καὶ εἶνε κρυμμένος πίσω ἀπὸ ἕνα κονδυλοφόρον. Ἀδιάφορον! ὁ κύριος

Μπέμπης μένει ἡσυχος· πιστεύει πῶς εἶνε καλὰ κρυμμένος. Νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθειαν, σφιχτὰ τὰ ματάκια του καὶ τα κρατεῖ κλειστά μετὰ ὅλη του τὴ δύναμιν. Ἐτσι, δὲν ὑπάρχει φόβος μήπως τον ἰδοῦν.

Ὁ Παυλῆς ὅμως δὲν ἐσάλεψε ἀπὸ τὴ θέσιν του. Στέκεται καὶ κυττάζει με πολλὴν περιέργειαν τὸν ἄνθρωπον, καὶ μένει ἀπροφύλακτος μετὰ τὴν ἀφοσίαν, ὡστε ὁ κύριος Γιαννάκης βράζει ἀπὸ τὸν θυμὸ του.

— Μπᾶ! λέγει ἔξωθεν ὁ Παυλῆς καλέ, αὐτὸς εἶνε ὁ κύριος ζωγράφος πού πάγει κάθε μέρα μετὰ τὸν Ἄντων καὶ ζωγραφίζει τὰ χρώματα καὶ τὰ νερά!

Ὁ Γιαννάκης, γίνεται ἔξω φρενῶν μετὰ τὴν κουταμάρα τοῦ Παυλῆ. Θά τον ἐδερνε, ἐν ἦτο περὶ κοντά.

— Ἐλα δῶ, τοῦ λέγει θυμωμένα, ἐλα δῶ ἀμέσως! Κρῖψου στὴ στιγμή, γιατί θά μας δῇ!

(Ἐπειτα συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ΄. (Συνέχεια)

— Ἐργάζεσθε παραπολύ αὐτὸ δὲ φρίνεται καὶ παραφαίνεται, ἀνέκραξεν ὁ Κάρολος μετὰ θυμωμένην φωνὴν δῶστέ μου αὐτὰ τὰ τετράδια καὶ ἀναπαυθήτε.

Ἐκεῖνη συγκατένευσε μετὰ μειδίαμα τῆς εὐγνωμοσύνης εἰς τὰ χεῖλη.

— Κ' ἐγὼ δὲν ξέρω τί θά ἐγίνοντο χωρὶς ἐσᾶς, Κάρολε, εἶπε καὶ ἐξητημένη ἀπὸ τὸν κόπον ἐξηπλώθη εἰς μίαν πολυθρόναν.

Ἡ κυρία Φρειδερίκου Χῶβ εἶχεν ὑπάγει νὰ περάσῃ ὅλην τὴν νύκτα εἰς τὸ πλευρὸν μίαν μικρὰς ἀρρωστῆς, ἡ ὁποία ἦτο κόρη μίαν ἀπὸ τὰς ἐνοικιαστριάς τῆς κ. Χάκκετ. Ἐπειδὴ ὁ κ. Πάλμερ ἐκατοικοῦσεν εἰς τὸ ἴδιον σπῆτι, ἡ Αἰμιλία ἤρρισε νὰ συλλογίζετο ὅτι ἦτο πιθανώτατον νὰ ἔλθῃ αὐτὸς νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ, ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι τῆς ἐφερην εἰδήσεις διὰ τὴν Ἀλίαν, τὸ ἄρρωστο κοριτσάκι. Ὅταν ἐσήμεσαν αἱ ἐννεα, ἀνέπνευσε τέλος πάντων, μετὰ τὴν ἐλπίδα ὅτι δὲν θὰ ἤρχετο πλέον ἐκεῖνος ὁ ὄχληρὸς ἐπισκέπτης. Ἀλλὰ, μετὰ πέντε λεπτά, ἀνεγνώρισεν τὸ βῆμα τοῦ κ. Διευθυντοῦ, καὶ τὸν ἰδιαιτερον τρόπον μετὰ τὸν ὅποιον αὐτὸς ἐκτυποῦσε τὴν πόρτα. Ἐὐθὺς τότε, ὁ Κάρολος ἐμάζευσεν τὰ τετράδιά του καὶ ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν του, χωρὶς νὰ λάθῃ καθόλου ὑπὸ τὸ ἰκετευτικὸν βλέμμα τὸ ὅποιον τοῦ ἀπηύθυνεν ἡ Αἰμιλία.

Δὲν εἶχε καμμίαν ὄρεξιν ἡ Αἰμιλία, καὶ εὐλόγως, νὰ μείνῃ ὀλομόναχη μετὰ τὸν ἐπισκέπτην, ἀφοῦ ἡ κυρία Φάγγ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ λογαριασθῇ, καθ' ὅσον ἡ πάθησις τῆς δὲν τὴ ἐπέτρεπε νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς τὴν συνομιλίαν.

«Τί σκοτοῦρ! ἐσκέφθη ἡ Αἰμιλία ἄχ! καὶ νᾶφευγε ἀμέσως!»

Τὸν ἐδέχθη ὀρθή, διὰ νὰ του δώτῃ νὰ ἐνηοση ὅτι ἐν ἀπουσίᾳ τῆς μητρός τῆς δὲν εἴθε τὴν ἐπισκεφθῆναι τοῦ σύμφωνον πρὸς τοὺς κανόνας τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς ἀλλὰ ἐκεῖνος ἔκαμιν ὅτι δὲν ἠνόησε τίποτε.

Ἀφοῦ τῆς εἶπεν ὅτι ἡ μικρὰ Ἀλίαν ἐπήγαγε καλλιτέρα, ἀντὶ νὰ ἀναχωρήσῃ, ἐκαλοκάθησεν εἰς μίαν πολυθρόναν, μετὰ τὴν προφανῆ ἀπόφασιν νὰ μὴ σαλεύσῃ ἀπὸ ἐκεῖ ὅλο τὸ βράδυ.

Ἡ Αἰμιλία προβλέπουσα ὅτι ἡ ἐπίσκεψις του ἐμελλε νὰ διαρκέσῃ πολλὴν ὥραν, ἔβαλε καὶ ἄλλα ξύλα εἰς τὴν φωτιάν πού ἐπλησίαζε νὰ σβύσῃ.

— Μοῦ κάμετε τὴν χάριν νὰ τραγουδήσατε κανένα ἀπὸ τὰ τραγούδια που ξεβρετε; εἶπεν ὁ νέος, ἀφοῦ ἐπέρασαν ὀλίγα στιγμαί.

Ἡ Αἰμιλία, ἂν καὶ ἔκρινε τὴν αἰτησίαν του κάπως ἀνάμυστον καὶ τὸν τόνον αὐτῆς ἀρκετὰ πρᾶπειτῃ, ἐπῆγε καὶ ἐκίθησεν ἐμπρὸς εἰς τὸ πιάνον, διότι ἐπροτιμοῦσε τὴν μουσικὴν ἀπὸ τὴν συνδιάλεξιν μετὰ ἄνθρωπον τὸν ὅποιον ὅσον ἐπενοῦσαν αἱ ἡμέραι, τόσο τον εὕρισκε δυσάρεστον.

Ἐτραγουδήσεν ἕνα παλαιὸν τραγούδι τῆς Σκωτίας, τοῦ ὁποίου ὁ ρυθμὸς ἦτο μελαγχολικώτατος. Ἐπῆγε ὅτι ἡ θλιβερά ἐκείνη μελωδία θὰ ἔκαμνε τὸν ἐπισκέπτην ν' ἀποφασίσῃ ν' ἀποσυρθῇ. Ἀλλὰ τίποτε αὐτὸς. Ἐύρηξεν θελατικώτατην τὴν μελωδίαν ἔτσι τοῦλάχιστον εἶπε καὶ μετὰ τὴν πρώτην, ἐζήτησε καὶ δευτέρην, ἐπέτιτ τρίτην, τέταρτην.

Ἡ Αἰμιλία δὲν εἶχε πλέον δυνάμεις νὰ ἐξακολουθήσῃ.

— Μὴ, δὲν ἐβχερθήκατε ν' ἀκούτε;

εἶπεν ἐπὶ τέλους, μὴ δυνάμην νὰ συγκρατήτῃ τὴν ἀνυπομονησίαν τῆς.

— Ὅχι, ἀπήντησεν ἡσυχῶς ἐκεῖνος, ποτὲ δὲν θὰ κουρασθῶν' ἀκούω τὴν φωνήν σας.

Εἶχαν σημάνην αἱ ἐνδεκα εἰς τὸ παλαιὸν ὠρολόγιον. Ἡ Αἰμιλία δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ. Ἡ κυρία Φάγγ εἶχεν ἀποκοιμηθῆ ἐπάνω εἰς τὴν κρεβλάτῃ τῆς, καὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τὴν βοηθήσῃ εἰς τὸ παραμικρὸν διὰ νὰ διώξῃ ἐπὶ τέλους ἐκεῖνον τὸν ὄχληρὸν. Ἐνδεκα ἡ ὥρα! — Ὥρα θεωρουμένη εἰς τὸ Κιμπασσέτον

« Ἐστάθη μίαν στιγμὴν διὰ νὰ χαιρετήσῃ. » (Σελ. 310, στήλ. α΄.)

ἐντελῶς ἀνάμυστος διὰ νὰ μείνῃ κανεὶς εἰς τὰ ξένα σπῆτια. Διὰ τὸ ὁ Κάρολος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὸ δωμάτιόν του δὲν ἔγανε οὔτε νόταν φυσικά, δὲν κατέβηκε; Τὸ καθήκον του ἦτο νὰ μὴ φύγῃ ἀπὸ τὴν αἴθουσαν! Τί ἐσκόπευε λοιπὸν ὁ κ. Πάλμερ νὰ κάμῃ; Δὲν ἤκουε λοιπὸν τὸν ἀνεμὸν που οὐρλαίε καὶ τὴν βροχὴν που ἐκτυποῦσε σὲ τὰ ξάμια;

Μία ἐμπνευσις τῆς ἦλθε τότε. — Τί φρικτὸς καιρὸς! ἀνέκραξε, καὶ ἐτρέξε γρήγορα-γρήγορα ν' ἀναστηκώσῃ τὸ παραπέτασμα τοῦ παραθύρου, ἀληθινὴ θύελλα! — Νομίζετε; ἀνέκραξε καὶ ὁ κύριος

